ABD'DE AYAKLANMA

Sokaklar ve caddelerde ellerinde otomatik silahlarıyla Amerikan askerleri, arkalarında zırhlı araçlar... Yer ne Afganistan, ne Irak ne de başka bir ülke... Yer Amerika Birleşik Devletleri...

Karşısında ise binlerce Amerikalı. Elleri havada sokakları dolduran binler, hepsi bir ağızdan yaşanan şiddete karşı tepkilerini haykırıyor...

9 Ağustos'ta, Missouri eyaletine bağlı Ferguson'da 18 yaşında bir Afro-Amerikalı siyahi genç, Michael Brown, polis tarafından vuruldu. Silahsızdı, elleri havada duruyordu. İkisi kafasından olmak üzere 6 kurşunla vurularak öldürüldü.

Bu cinayet ilk değildi. Sadece son birkaç ayda iki siyahi aynı şekilde vahşice öldürülmüştü. "Bağımsızlık Bildirgesi" dahil tüm genetik yapısına derinlemesine nüfuz etmiş ırkçılık, Amerikan sisteminin karakteristiklerindendir. Yaşamın her alanında adeta kanıksanmış bir durumdur. İçselleştirilmiş bir olgudur. Bu saldırgan ırkçılığa karşı protestolar da aynı şekilde!

Genç Brown'ın katledilmesi Amerikan sisteminin ne kadar kırılgan olduğunu bir anda gözler önüne serdi. "İstikrar ve özgürlük abidesi" ABD, hızla yayılan öfkeli bir ayaklanmayla iliklerine kadar sarsıldı. Sokakları dolduran onbinlerce insan, silahsız ve elleri havadayken katledilen Brown'ı hatırlatmak için, elleri havada yürüyüş yapıyor. Bu pasif eylem biçimi bile polisin gaz bombalı saldırılarına maruz kalıyor. Sonrasında çatışmalar, protestolar...

Yüzlerce kişinin yaralandığı, şimdilik 7 kişinin tutuklandığı eylemlerde hükümet, "Ulusal Muhafız Birliği"ni göndermeye karar verdi. ABD, şimdi zırhlı araçları, otomatik silahları ve özel timleriyle, kendi halkına karşı savaşmaya hazırlanıyor. Amerikan halkı ise her silaha göğsünü siper ederek, haykırmaya devam ediyor. Amerika'da bir halk ayaklanıyor.

YENİ EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

20 Ağustos - 3 Eylül 2014 / S 265 / 1 TL

SOSYALİZM KAZANACAK!

Dört bir yanımız kan ve gözyaşı... Ateş çemberinde insanlık, vahşet çemberinde! Savaş, yıkım, sefalet... Yarını olmayan bir sınıfın dünyayı korkunç bir sona sürükleme çabası bu. Geleceksizlerin kendi bugünleri adına tüm geleceği yoketme girişimleridir tanık olduğumuz! Kopkoyu bir karanlık, dipsiz bir cehalet, sınırsız bir dehşet... işte kendi egemenliklerini sürdürebilmek adına tüm toplumlara dayattıkları şey budur!

Tüm bunlara bakıp da karamsarlığa düşmek bizden uzak olsun! Unutulmasın, tükenenlerin çırpınışlarıdır bunlar. İnsanlık ve doğa, bu korkunç yıkıma karşı ayakta! Baskıya boyun eğmeyen, her adımda başkaldıran "yarının sahipleri" sokağa çıkıyor, alanları dolduruyor, savaş meydanlarına iniyor, dağlara çıkıyor!.. Mücadelenin ufkunda bu korkunç karanlığı yırtan ışıltılı yarınlar var!

Bu köhne düzen kendisiyle birlikte tüm toplumu çürütemeyecek! Tüm dünyada insanlık bu çürümeye karşı mücadeleye atılıyor. Kendi geleceğini ellerine almak için kavgaya girişiyor insanlık. Başaramayacaklar. İnsanlığı ortaçağ karanlığına mahkum edemeyecekler. Sosyalizm kazanacak!Gelecek, sosyalizmin!

Agit'in Heykeli Yıkıldı, Lice Halkı Tarandı

15 Ağustos atılımının 30. yıldönümünde Lice ilçesine bağlı Sisê köyünde açılan, efsanevi gerilla komutanı Mahsun Korkmaz'ın (Agit)'in heykeli, bu sabah askerler tarafından yıkıldı, askerler halkı taradı, bir kişi hayatını kaybetti.

Askerlerin başından vurarak katlettiği Mehdin Taşkın'ın cenazesi onlarca araçlık konvoy ile Sisê köyüne getirildi. Taşkın'ın cenazesi, onbinlerle karşılandı ve omuzlarda taşındı.

Cenaze "intikam" sloganlarıyla defnedilirken, açıklama yapan Şehit Kendal Halk İnisiyatifi, "Şehit Egit'i yolunda milyonlar gidiyor. Bugünkü saldırılarla düşman bizi terbiye etmek istiyor ve bize 'değerlerinize sahip çıkarsanız böyle olur' diyor. Bir süreç var, ancak bu süreçte hiçbir şehidimize tahammül edilmiyor. Bizler onların verdiği lütufları asla kabul etmeyeceğiz. Bize sadece köleliğinizi hafiflettik diyorlar. Ancak dün de bugün de yarın da kabul etmeyeceğiz" dedi.

Cenaze ardından binlerce kişi Amed'de Koşuyolu Parkı'ndaki protesto eylemine katıldı; eyleme polis gaz bombaları ve mermilerle saldırdı.

DÜNYAYI BİZ İNŞAA EDİYORUZ

İnşaat İşçileri Sendikası (İnşaat-İş) Star Towers'ı inşa eden RDS Enerji ve Reform İnşaat'ın 2 yıldır ödenmeyen işçilerin ücretlerinin ödenmesi için şirketlerle ortaklığı bulunan Esenyurt Belediyesi önünde 18 Ağustos günü oturma eylemi yaptı.

"Dünyayı Biz İnşaa Ediyoruz Altında Biz Kalıyoruz Artık Yeter" pankartı açan işçiler Belediye önüne sloganlarla geldiler.

İnşaat İşçileri Sendikası Başkanı Mustafa Aksoy, "*Sendika olarak Star Towers inşaasında iki yıl önce çalışıp halen ücretlerini alamayan işçi arkadaşlarımızın haklarını almak için burada eylem yapıyoruz. Buradayız çünkü hakkımızı alacağız, bitti. Dünyayı biz inşaa ediyoruz altında yine biz kalıyoruz artık yeter. Ücret haklarımız gasp edilemez*" dedi.

Ardından işçiler Esenyurt Belediyesi önünde oturma eylemine geçerken, işçi temsilcileri belediye yetkilileriyle görüşmeye girdi. Görüşmede işçilere ertesi gün RDS Enerji ve Reform İnşaat patronlarıyla bir araya gelerek sorunun çözülmesini sağlanacağı sözü verilince işçiler eylemi sonlandırdılar.

Editör

OKLAR DEVLETİN TEPE NOKTASINA!

Sonucu önceden belli seçim denen komedi bitti. Medyasıyla, devletiyle, burjuva muhalefetiyle, parasının gücüyle sermaye sınıfı elbirliği ile Kasımpaşalıyı devletin zirvesine çıkarıp tepeye oturttu.

Buraya kadar bekledikleri ve planladıkları bir sonuçtu. Şimdi tekelci sermaye sınıfını faşist devletin zirvesine bir sıçrayışla oturan bir Kasımpaşalı temsil ediyor.

Çürüme, yozlaşma, çöküş içindeki burjuva topluma bundan daha uygun bir figür bulmak zordu. Tekelci sermaye sınıfına, bu sınıfın en gözü dönmüş, en kan emici kesimine aydınlık kafalar değil, her konudaki cehaleti, her tarafından dökülen figürler lazımdı. Kasımpaşalı bunun için biçilmiş kaftandı.

3

Sınıf Kavgasının Perspektifleri — C.Dağlı — 2

Katil Sürüsü — Taylan Işık — 4

The Bank — Umut Çakır — 5

Ayaklanmanın Öğrettikleri — Umut Güneş — 7

Ayaklanma Ve Demokratik Halk İktidarı-2 — Özgür Güven — 9

BAŞYAZI

SINIF KAVGASININ PERSPEKTİFLERİ

C.DAĞLI

Gezi'den bu yana, bu topraklarda tarih artık daha kısadır. Gezi'de milyonlar harekete geçti. Bu kadar büyük bir kitle daha önce hiç harekete geçmemişti. Süreç şimdi daha yoğun, devrimci tarihsel gelişme daha hızlıdır. Dolayısıyla sonuca daha az zamanda varabiliriz.

Ancak sonuç, gelişmenin kendiliğinden seyriyle ve edilgenlik içinde kalarak alınmaz. Bunun için etkin, aktif ve tutarlı devrimci bir pratik kitlelerin toplumsal pratiği gerekiyor. Sonuç sayısız eylemle, eylemlerin nitel sıçramasıyla, niceliğin niteliğe dönüşümüyle alınır. Hiçbir hareket, eyleme başvurmadan, eylemleri yoğunlaştırıp yaygınlaştırmadan, daha ileriye götürmeden ve kitleleri bu eylemlere çekmeden sonuç alamaz. Devrim için en büyük sıkıntıları ve zorlukları göze almadan hiç kimse bir sonuç alacağını beklemesin.

Nesnel alanda oluşan değişimin yanı sıra verilen büyük devrimci kavga sonuca gitmenin koşullarını yaratmıştır. Demek ki biz, sonuç almaktan söz ederken, bunun koşullarından hareket ediyoruz. Somut koşulları, kitlelerin toplumsal pratiğiyle devrime dönüştürerek yeni bir döneme geçebiliriz.

Ama buraya varmak için öncelikle varolan düzeyi aşmalıyız. Aynı düzeydeki pratikte varolanın ötesine gidemeyeceğimiz açık. Buradan şu sonuç çıkar ki, eylemleri kendi üst biçimlerine çıkarmalıyız. Son bir yıl içinde hareketin gelişmesi bakımından epey bir mesafe aldık. Bu bir yıl içinde olup bitenlerden ders çıkarıp, işçi ve halk eylemini bizi sonuca götürecek bir düzeye çıkarmalıyız.

Çok iyi bilmeliyiz ki, bir çalışma ve eylem programı çizerken, emekçilerin gereksinmelerini karşılayacak mücadele görevlerini belirlerken, her şeyden önce izlenmesi gereken politikanın perspektifinin ne olması gerektiği saptanmalıdır. Pratiğimize yön vermesi gereken politikanın saptanması önceliklidir. Mücadele pratik parti görevleri ancak devrime bağlanan bir perspektif temelinde hareket ederse verimli olur ve amaca hizmet eder.

İzlenecek politika ve mücadele görevleri sınıf kavgasının üzerinde hareket ettiği nesnel toplumsal zemine dayandırılmazsa, bu öznelci bir yaklaşım olur. Mücadele görevleri isteklerimize dayandırılamaz. İsteklerimize dayandırılan politika ve pratik görevler emekçi sınıfı yenilgiye götürür. Devrimci savaşım görevleri kesinlikle içinde hareket ettiğimiz tarihsel sürecin nesnel çözümlemesine dayandırılmalıdır. Süreci tüm somutluğu, canlılığı ve doluluğu içinde irdelemeliyiz. Sadece bir yönden değil, çok yönlülüğü ve bütünlüğü içinde ele almalıyız. Sürecin itici güçlerini iç geçişlerini, kaynaklarını, gözler önüne sermeliyiz. Süreç çelişmeli ve bütünsel diyalektik bir süreçtir, özce sürecin sığı değil derinlikli kavranışı bize dönemin gerektirdiği ve proleter sınıfın gereksindiği mücadele görevlerinin doğru saptanmasını verir.

Küçük burjuva siyasi hareketler gerçek durumun derinlikli nesnel bir kavrayışını ortaya koyamadıkları içindir ki, her zaman öznelciliğe düşüyor ve bize dönemin gerisinde kalan mücadele görevleri sunuyorlar. Öne çıkardıkları ve sonuçlarına övgüler dizdikleri önemsiz küçük günlük mücadele görevleridir. Önemsiz günlük mücadelelerde devrimci hedeflere varılamaz.

Somut tarihsel süreç nesnel koşullar mücadeleyi sonucuna götürmek bu kavgadan zaferle çıkmak için bize zengin olanaklar ve araçlar sunuyor. O halde önümüze hareketi ileriye taşıyan oradan zirveye çıkmamızı sağlayan gerçek anlamda devrimci mücadele görevleri koymalıyız. Emekçileri, ezilenleri, sömürülenleri zaferle tanıştıracak olan ileri devrimci görevlerdir.

Küçük burjuva siyasi çevreler uzun yıllar emekçiler arasında günlük mücadele başarılarının propagandasını yaptılar. Şu ya da bu günlük mücadelenin şişirilmiş sonuçlarını göklere çıkardılar. Ezilen sınıflara kurtuluşlarına günlük mücadelelerle varılacağını empoze ettiler. Böylece senelerce aldatıcı bir çizgi izlediler. Fakat geçen zaman insanlara söylenenleri ve uygulamaları değerlendirme olanağı veriyor. İnsanlar, tüm günlük başarılara karşın kendi hayat koşullarının esas olarak değişmediğini gördüler. En önemlisi, günlük mücadelelerle varolan durumun ötesine geçilemeyeceğini kavradılar. İşte bu kavrayıştır ki, onları devrimci olana yöneltiyor ve devrimci olanın etrafında yanında yer almaya götürüyor.

Emekçi kitlelerin durumunda günlük olarak ne kadar iyileştirmeler, düzeltmeler vs. olursa olsun nihai bir bakış açısıyla bakıldığında emekçilerin gerçek durumlarının değişmediği, kapitalist köleliğin devam ettiği görülecektir.

Yapılması gereken tüm olaylara mücadelelere, sonuca ulaşma bakış açısıyla, zafere ulaşma bakış açısıyla bakmaktır. Ancak devrimin utkusu, bu bakış açısıyla olaylar mücadeleler gün gibi anlaşılabilir ve berrak görünür. Ve bu bakış açısıyla yığınları sonuca götürecek mücadele görevlerinin doğru biçimde belirlenmesi sağlanabilir.

Sonuca nasıl varılacağı değerlendirilirken bir eğilime de değinmek gerekiyor. Eylemlere çok sayıda örgütsüz insan katılıyor. Öncelikle belirlemek gerekir ki, örgütsüz insanların ağır bastığı, öne çıktığı her şeyi etkisi altına aldığı bir durumda hareket, hareketin gideceği yer sınırlıdır Kesinlikle devrimin zaferine varmaz. Zafer, merkezi, sıkı biçimde örgütlenmiş bilinçli ve devrimci bir nitelikte ve devrimci bir programa dayanan proleter komünist partinin öncülüğünde ve yol göstericiliğinde kazanılır.

Devrimin başarıya ulaşması bu devrime işçi sınıfı önderlik ederse olanaklı olur. Devrimci mücadelenin bugünkü noktadan ileriye gitmesi kitlerin egemenliğini devirmesi ve giderek kapitalist mülkiyetin temellerine yönelmesi devrimci sınıfın, savaşımın bütün süreçlerinde önder bir sınıf olarak davranmasına bağlıdır.

Sonuç ancak işçi sınıfının devrimci enerjisi harekete geçirilerek alınır. Proleter sınıfın devrimci enerjisi eylemlerle açığa çıkar. Proleter sınıf kavgasını geliştirmek ve en büyük güçle desteklemek işçilerin devrimci siyasetinin temel görevidir.

Agit'in Heykeli Yıkıldı, Lice Halkı Tarandı

15 Ağustos atılımının 30. yıldönümünde Lice ilçesine bağlı Sisê köyünde açılan, efsanevi gerilla komutanı Mahsun Korkmaz'ın (Agit)'in heykeli, bu sabah askerler tarafından yıkıldı, askerler halkı taradı, bir kişi hayatını kaybetti.

Büst hakkında Lice Sulh Ceza Mahkemesi'nce yıkım kararı çıkarılması üzerine, 18 Ağustos'ta Liceliler, Şehîd Amed u Hevîdar Şehitliğinde bulunan heykeli korumak için nöbete başlamıştı. Analar başta olmak üzere, her yaştan insan, komutanı için orada idi.

Kararın provokatif olduğunu söyleyen halk, heykelin yıkımına asla izin vermeyeceklerini söylemişlerdi. Akşam saatlerinde ise bölgede askeri operasyon hazırlıkları başladı; Amed-Bingöl yolu kapatıldı.

Bugün sabah erken saatlerinde binlerce asker, helikopter ve zırhlı araçlarla şehitliğe saldırdı. Bu sırada büstü korumak için alanda bekleyen binlerce kişiye gerçek mermi ve gaz bombalarıyla ateş açıldı.

Askerlerin gerçek mermi ve gaz bombalarıyla ilerlemeye çalışırken, çok sayıda kişi yaralandı. Ağır yaralanan Mehdi Taşkın, Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne kaldırıldı ancak hayatını kaybetti. Haberi alan halk hastane önünde toplanmaya başladı. Yaralanan Savaş Topkaya'nın ise tedavisi sürüyor.

Saldırı üzerine ormanlık alana sığınan halka atılan gaz bombaları ormanda yangına yol açtı. Bunun üzerine halk askerin ateşinden kurtulabilmek için camiye sığındı. Heykel ise üç zırhlı araç tarafından sökülerek götürüldü.

Yaşananların ardından bir açıklama yapan KCK, yaşanan saldırı ve direnişi selamdı KCK, tüm Kürdistan halkını olduğu her yerde başından vurularak katledilen Mehdi Taşkın'ın cenazesini sahiplenmeye ve serhıldana çağırdı.

Tüm emekçiler, onurlu insanlar, kardeş Kürt halkına yapılan bu saldırıya karşı sesini yükseltmeli, sokaklara çıkmalı. Lice'yle omuz omuza, sokaklara!

IŞİD SALDIRIYOR, KÜRDİSTAN GERİLLA GÜÇLERİ BİRLEŞİYOR

IŞİD tehdidi bir taraftan Şengal'i kasıp kavururken, diğer taraftan kendilerine yeni hedefler, yeni kurbanlar aramaktan geri durmadı. Faşist katiller sürüsü, aynı günlerde Maxmur üzerine yürümeye başladı.

Maxmur Güney Kürdistan'da bir kasaba. Onu bu kadar ünlü yapan ise, TC'den kaçan Kuzey Kürdistanlı Kürtler için yanı başında kurulmuş bir kamp olması. Federal Kürdistan sınırları içinde kurulan kampta Kürtler, kendi öz yönetimlerini kurmuşlar.

Varlık sebebi Kürt halkının özgürlük savaşını bastırmak, burada TC'nin güdümünde gerici bir yönetim kurmak olan IŞİD'in, Rojava'ya giden yoldaki tek engel olan Şengal'e saldırmalarının ardından gözlerini Maxmur'a dikmemeleri imkansızdı.

IŞİD'in yönünü Maxmur'a çevirmesi ile birlikte, halk ilk olarak kampı boşaltmaya başladı. Rojava'nın güvenli şehirlerine doğru çekilmeye başlayan kamp sakinleri, onyıllar sonra yeniden göç yollarına düştü. Diğer taraftan da savunma gücü HPG Maxmur'da yerini aldı, Maxmur sakinleri de "Maxmur Direniş Gücü"nü oluşturarak savunmada yerini aldı. 6 Ağustos günü Maxmur kasabasına giren IŞİD, 7 Ağustos'ta Kobane'ye saldırdı. IŞİD'in ilerlediği yerlerde peşmergenin geri çekilmesi ve şehirleri IŞİD'e bırakması şaşılacak bir konu değil artık.

YPG, HPG, YJA Star IŞİD'e karşı köy köy, kasaba kasaba savaşarak işgal edilen yerleri geri aldılar. Maxmur ve çevresi 10 Ağustos günü IŞİD'den temizlendi. Gerilla güçleri ilerleyişini sürdürdükçe, peşmerge güçleri de savaşa katıldı. Halkın her köy ve kasaba girişinde alkışlarla karşıladığı silahlı güçler, gencecik kadın gerillalardı. Faşizmin saldırılarında en ağır yarayı alan, ilk olarak saldırıya uğrayan kadınlar, ellerinde otomatik silahlarla cephenin en önünde yer alanlar olacaklardı elbet. Ve gerillaların kurtardığı yerleşim yerlerinde de silahlanıp öz savunmalarını yaratan yine kadınlardı.

Kürdistan'da yaşanan savaşım, Kürt halkının burjuvazinin sınırlarıyla bölünemeyeceğinin en iyi göstergesiydi.

"DENİZ'İN KALEMİ DEVRİMCİ KADIN GAZETECİLERİN ELLERİNDE YÜKSELMEYE DEVAM EDECEK"

Görülmemesi gerekeni dünyaya gösteren, duyulmaması gerekeni dünyaya duyuran özgür basın emekçileri, her yerde her zaman saldırı altında. Sadece son birkaç ayda, sadece Ortadoğu'da onlarca basın emekçisi, görevi başında hedef alındı, yaralandı ya da katledildi. Dün de Şengal'de bir Kürt kadın gazeteci Deniz Fırat, IŞİD kurşunlarının hedefi oldu ve hayatını kaybetti.

Çalıştığı Kürt basın organları şöyle anlatıyor Deniz Fırat'ı:

"Deniz Fırat (Leyla Yıldızhan) Maxmur Mülteci Kampı'nda büyüdü. Gazetecilerin olmadığı yerlerde muhabirlik yaptı. Kürdistan'ın değişik bölgelerinde toplumun ses ve gözü oldu. Her şart ve koşul altında özgür basın çizgisini savundu. Deniz Fırat en son Maxmur çevresinde Kürt savaşçıların direnişini takip etti. Görüntü ve son bilgileri tüm dünyaya geçiyordu" Deniz Fırat, bir havan topu parçasının kalbine isabet etmesi ile hayatını kaybetti.

Sterk TV, Med NUÇE, Ronahi, Fırat Haber Ajansı'na haberler geçen Deniz Fırat, genel yayın yönetmeni, yazar, kameraman, programcılık yapıyordu. Fırat'ın cenazesi 9 Ağustos günü Maxmur'dan törenle memleketi Van'a uğurlandı.

Evet, o bir kadın, ve o kimsenin gidemediği, giremediği yerlerde olan, görülmeyenlerin- duyulmayanların sesi olan bir basın emekçisi. Kürdistan Kadınları Basın Birliği RAJIN, bizim de duygularımıza tercüman olan şu sözlerle uğurladı O'nu: "***Deniz yoldaşımızın kalemi yüzlerce devrimci kadın gazetecinin elinde yükselmeye devam edecektir***"

EDİTÖR

OKLAR DEVLETİN TEPE NOKTASINA!

Sonucu önceden belli seçim denen komedi bitti. Medyasıyla, devletiyle, burjuva muhalefetiyle, parasının gücüyle sermaye sınıfı elbirliği ile Kasımpaşalıyı devletin zirvesine çıkarıp tepeye oturttu.

Buraya kadar bekledikleri ve planladıkları bir sonuçtu. Şimdi tekelci sermaye sınıfını faşist devletin zirvesine bir sıçrayışla oturan bir Kasımpaşalı temsil ediyor.

Çürüme, yozlaşma, çöküş içindeki burjuva topluma bundan daha uygun bir figür bulmak zordu. Tekelci sermaye sınıfına, bu sınıfın en gözü dönmüş, en kan emici kesimine aydınlık kafalar değil, her konudaki cehaleti, her tarafından dökülen figürler lazımdı. Kasımpaşalı bunun için biçilmiş kaftandı.

Devrim korkusunu Haziran Halk Ayaklanması sırasında ruhunun derinliklerinde hissetmiş egemen sınıf çareyi toplumu din, ırk gibi özelliklere göre bölmekte, parçalamakta, emekçi sınıfları bu yollarla birbirine düşürmekte buldu. Buna uygun kişiliği, bilgisinin sınırı medrese olan, her iki kelimeden birinde mezhepçilik, ırkçılık yapan Kasımpaşalı'da buldu.

Hakkını vermek lazım; her konuda vasat olmakla birlikte Kasımpaşalı'nın da anladığı bir takım şeyler vardı. Kahvehane kültüründen gelmiş ve bu kültürü tüm benliğinde ilk günkü canlılığıyla koruyan Kasımpaşalı, cehalette kendinden geri kalmayan rakipleriyle alay etmeyi, onları gözden düşürmeyi gayet iyi biliyordu.

Dahası, devletin tepesinde kimin oturduğuyla pek ilgilenmeyen, toplumun en geri kesimleri için mavi yüzlük banknotların reddedilmeyecek rüşvet olduğunu; bunları bol keseden dağıttığında her bir banknotun devletin tepesine giden bir basamak olacağını da biliyordu.

Toplumun en gerici kesiminin oyunu, tarikat başlarını kafalayarak elde edeceğini de... Bunların tümünü ve daha fazlasını yaptı.

Tekelci sermaye sınıfı, halkın zekasından o halk devrimci olduğu zaman korkar ve onu aptallaştırmak için elinden geleni yapar. Haziran Halk Ayaklanması emekçi sınıfların ne kadar devrimcileştiğini ortaya koydu. Kasımpaşalı, birincisi, halka karşı şiddet kullanmadaki gözüdönmüşlüğü ile, ikincisi, İmam Hatip okullarından "dindar nesil" yetiştirmeye, "haremlik-selamlık" uygulamasından İŞİD denen katil sürüyü desteklemeye varana kadar halkı aptallaştırma girişimlerinde sınır tanımayacağını kanıtlamasıyla bu konudaki ihtiyaca cevap vereceğini gösterdi.

Dahası var. Birilerine "Alevi", diğerlerine "Zaza" diye sataşarak, "Affedersiniz Ermeni", "İsrail dölü" kavramlarıyla mezhepçilik ve ırkçılıkta da sınır tanımayacağını kanıtlamış durumda. Daha ne olsun!

Ama sermaye sınıfı aradığı figürü Kasımpaşalı'da bulduysa, emekçi sınıflar ve ezilen halklar da doğru politik hedefi bulmada bundan daha kolaylaştırıcısını bulamazlardı. İçerikte öncekilerden pek bir farkı olmamakla birlikte, biçimde, amaç ve hedeflerini açıkça ortaya koymasıyla fersah fersah ayrılır.

İlk defa devletin tepesinde toplumun çok geniş bir kesiminin tüm nefret ve öfkesini üzerinde toplamış, Soma'da linç olmaktan kıl payı kurtulmuş, karşısındaki vatandaşa tokat atacak kadar kendini kaybetmiş biri, faşist devletin tepe noktasına gelip oturmuştur.

İlk defa polise "ne duruyorsunuz", köylüye "ananı al da git", muhabire "İsrail dölü" Ermeni halkına "Affedersiniz Ermeni" diyen, Kürt halkı için katliam emri veren, Alevileri açıkça hedef gösteren biri devletin tepesine getirilmiş oluyor.

Paranın, dinin, mülkiyetin, düzenin gücüyle aldığı oylara karşılık sandığa gitmeyen ve gidip de Kasımpaşalının rakiplerini tercih edenlerin her oyu aslında ona duyulan kin ve nefretin; ondan kurtulma isteğinin, ona karşı duyulan şiddetli duyguların birer ifadesiydi.

Rakiplerine verilen her oy, rakiplerinin aldığı bir seçim oyu değil ama üzerinde "Bıktık senden", "Defol git" yazılı protesto dövizidir, Kasımpaşalı'ya duyulan nefrettir, öfkedir. Milyonlarca emekçi, diğer adaylar seçilsin diye değil, Kasımpaşalı'dan kurtulma umudunu, kin ve öfkesini ifade etmek için sandık başına gitti.

Ama şüphesiz en önemlisi seçimlere katılmayan, boykot eden kitlenin milyonları bulmasıydı. Bu, boykot politikasının zaferidir; Leninist Parti'nin zaferidir.

Hayale kapılmıyoruz ve milyonlarca insanın Leninist Parti'nin çağrısı üzerine seçimleri boykot ettiğini, sandık başına gitmediğini iddia ediyor değiliz. Ama boykot politikasının milyonların duygu, düşünce ve politik eğilimiyle uyum içinde olduğunu; bu politikayı ise sadece Leninist Partinin açıkça, kararlılıkla ve sonuna kadar savunduğunu kim inkar edebilir!

Boykot politikası sadece emekçi sınıfların, ezilen halkların saflarında değil ama aynı zamanda politik çevrelerin saflarında da yankı buldu. Bu politikayı savunmayan çevrelerin taban ve yönetim katlarında tartışmaların, çatlakların oluştuğunu artık herkes biliyor.

Seçimleri boykot eden, sandık başına gidip de Kasımpaşalı'ya; Kasımpaşalı şahsında düzene, burjuva egemenliğe kin ve nefretini ortaya koyan; bunlardan kurtulma isteğini dile getiren on milyonlarca emekçi için artık politik hedef açıktır, nettir.

Mısır'ın Mübarek'i, Tunus'un Bin Ali'si gibi halk ayaklanmasıyla devrildiği gün sermaye egemenliği de gümbür gümbür yıkılacak.

Kadıköy Êzidîler İçin Yürüdü

HDK-HP İstanbul Gençlik Meclisi'nin çağrısıyla Kadıköy Altıyol'da bir araya gelen yüzlerce kişi, eli kanlı IŞİD'li katillerin Êzidî ve Kürt halkına saldırılarını ve katliamlarını protesto etti. "Êzidî Halkı Yalnız Değildir. Katil IŞİD Şengal'den Defol" pankartı arkasında yürüyen yüzlerce kişi "Katil IŞİD Kürdistan'dan Defol", "Şengal Halkı Yalnız Değildir", "Rojava Halkı Yalnız Değildir" sloganlarıyla Kadıköy İskelesi'ne yürüdü.

Bahariye'den Kadıköy'e doğru ilerleyen kitlenin ardından sokağa dalan bir taksinin bir kadınla çocuğu ezmeye kalkışmasının ardından yaşanan gerilime rağmen yürüyüş sürdü.

Kadıköy İskele Meydanı'na gelindiğinde eyleme katılanlar adına İlayda Aktül basın açıklamasını okudu. Rojava devriminden bu yana AKP'nin beslediği eli kanlı gerici çetelerin seleflerinin Kobanê'de Kürt halkını, Musul'da Şiileri, Şengal'de ise Êzidîleri vahşice katlettiğini belirten Aktül, IŞİD eliyle gerçekleştirilmek istenen saldırıları kınamak için yürüdüklerini ifade etti.

Êzidî halkıyla ve Kürt dayanışma çağrısı yapan Aktül, "*IŞİD karanlığına karşı Rojava devrimini savunmak için gösterilen duyarlılık Şengal için de gösterilmelidir*" dedi.

Başbakan'ın inanç ve kimliklere yönelik nefret söylemlerini de protesto ettiklerini söyleyen Aktül, AKP'nin IŞİD çetelerine destek vermekten vazgeçmesi gerektiğini belirtti.

Eylem Êzidî halkı ve Kürt halkını, IŞİD çetelerine karşı savaşan YPG güçlerini selamlayan sloganlarla bitirildi.

IŞİD ve İsrail Saldırganlığına Karşı Eylem

İzmir'de 7 Ağustos günü IŞİD ve İsrail saldırganlığına karşı eylem düzenlendi. Saat 18.30'da Eski Sümerbank önünde DİSK, KESK ve TMMOB'un çağrısıyla bir araya gelenler, sloganlar eşliğinde eyleme başladılar.

Ortak basın açıklamasını, DİSK, KESK ve TMMOB'u temsilen DİSK Ege Bölge Temsilcisi Memiş SARI okudu. Basın açıklamasında İsrail ve İŞİD'in yaptığı katliamlar protesto edildi. Basın açıklaması sık sık sloganlarla kesildi.

Kısa süren eylem atılan sloganlarla bitirildi. Eyleme Mücadele Birliği okurları ile birlikte, çeşitli siyasal partiler destek verdi.

Mücadele Birliği İzmir

Kadınlar IŞİD'e Geçit Vermeyecek

"IŞİD'de Geçit Vermeyeceğiz" şiarıyla Galatasaray Meydanı'nda bir araya gelen HDK-HDP Kadın Meclisi, IŞİD'in kadın katliamlarına karşı üç saatlik oturma eylemi yaptı. 14 Ağustos akşamı Barış Annelerinin barışı simgeleyen beyaz tülbentlerle ön safta yerini aldığı eyleme, LGBTİ de katıldı. "Direnen Kadınlar Kazanacak", "Ninova'da 150 Binden Fazla Êzidi Göç Yolunda", "Kadın Düşmanı Tecavüzcü IŞİD Hesap Verecek" dövizlerinin önünde oturan kadınlar, IŞİD'in ve İsrail devletinin Şengal, Ninova ve Filistin'de uyguladığı vahşeti ve göçü belgeleyen fotoğraflar da taşıdı. Geçtiğimiz hafta çatışmaları takip ederken yaşamını yitiren gazeteci Deniz Fırat'ın fotoğraflarının da taşındığı eylemde, "Bijî Berxwedana Şengalê ", "Bijî Tekoşina Ninova", "Katil IŞİD Ortadoğu'dan Defol", "Diren Şengal Kadınlar Seninle", "Bijî Tekoşina Jinan" sloganlarını attı.

Basın açıklamasını Kürtçe Xunav Altun, Türkçe ise Sema Barbaros okudu. Açıklamada IŞİD'in halklara, inançlara, kadınlara, gençlere, çocuklara saldırırken, uluslararası kamuoyunun sessizliğini koruduğunu, bu katillere dur demediğine dikkat çekildi.

"*Sincar dağlarında açlık ve susuzluktan 300 çocuk ve yaşlı hayatını kaybetti. Yüzlerce kadın pazarlarda satılmak üzere kaçırılıyor. Kadınların bedeni ganimet olarak görülüp tecavüz ediliyor. Kadınların bedenlerine işkence edilerek sünnet ediliyor. İşgal ettikleri yerlerde 'kadınların helal olduğuna' dair fetvalar çıkartılıyor.*" denilen açıklamada Ortadoğu'da direnen Rojavalı, Ninovalı, Şengalli,Filistinli kadınların yanına olacakları vurgusu yapıldı.

Açıklamanın ardından HDP Eş Genel Başkanı Figen Yüksekdağ söz alarak IŞİD'in AKP hükümetine yaptığı, "İstanbul'da rahat oturamazsın" tehdidi hatırlattı. Yüksekdağ, "*Kobanê'den atılan çetelerin Şengal ve Ninova'dan da atılacaktır*" diyerek Şengal'de direnen YPJ ve JPA-STAR'ı selamladı.

Eylem, Kürtçe klam ve Ermenice Sarı Gelin türküsü ile geç saatlere kadar devam etti.

Kocaeli'nde Sağlık İşçilerine Gözaltı

Kocaeli Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde 72 gündür mücadeleyi sürdürmekte olan 5 işçi gece saatlerinde polis ve özel güvenlik saldırısıyla karşılaştı.

11 Ağustos gecesi saat 00.00'de özel güvenlik tarafından pankartlarına el konulan işçiler sabah tekrar geri aldı. Ancak sabah saat 9.30'ta hastane bahçesine pankartlarını asmak isteyen işçilere polis tekrar saldırdı. Hastane özel güvenliği ve çevik kuvvet Dev Sağlık-İş üyesi işçilerin çadırına saldırarak pankartlarını indirdi.

Polisin ve özel güvenliğin saldırısına karşı koyan işçiler pankartları vermek istemeyince işçilerden Selçuk Öztürk ve Erhan Koçak kollarından bacaklarından tutulup taşınarak gözaltına alındı. Gözaltına alınan 5 işçi, öğlen saatlerinde işlemlerin ardından serbest bırakıldı.

Dev Sağlık İş Sendikası üyesi işçiler, sendika hakkı ve toplu sözleşme hakkı için grev yapmış ve sendika temsilcisi ile birlikte5 işçi işten atılmıştı. İşten çıkarılan 5 işçi, 72 gündür hastane bahçesinde direnişte idi.

İtalya'da 30 Bin Petrol İşçisi Grevde

İtalyan petrol ve doğalgaz şirketi Eni'nin 30 bin çalışanı 29 Temmuz tarihinde greve başladı.

İtalya'daki petrol ve gaz şirketi Eni'de örgütlü sendika, yönetimin karlı olmayan rafinerileri kalıcı olarak kapatma veya dönüştürme planlarına karşı grev kararı almıştı.

İtalya'da Sicilya'nın liman kenti Gela'da bulunan gaz ve petrol şirketi Eni karlı olmayan rafinerileri kapatma veya dönüştürme kararı almış ve bu kararla rafinerilerde çalışan ve toplam çalışanların yüzde onundan fazlasını ifade eden 3 bin 500 işçinin iş anlaşmasının feshedileceğini açıklamıştı. Eni'de örgütlü sendika petrol şirketinin bu kararına karşılık uyarı grevi yaparak 29 Temmuz günü greve çıkacağını duyurmuştu.

Eni'nin kararlarında bir değişiklik yapmaması üzerine işçiler bütün işletmelerde grev başlattı. Ülkenin bir çok yerinde eylem ve toplantılar yapan petrol işçileri İtalya Parlamentosu önünde de bir oturma eylemi gerçekleştirerek Eni'nin işten atma saldırısını protesto ettiler.

İtalya'nın petrol ve gaz şirketi Eni %30'u devlete ait olan ve yıllık cirosu 100 milyar doları bulan bir petrol devi ve Afrika'daki petrol yataklarının işletmesinde ilk sıralarda yer alıyor.

Nefret Ortamına Karşı Dayanışarak Varlığımızı Sürdüreceğiz

Başbakan Erdoğan'ın 'afedersiniz'li nefret söylemine tepkiler ve protesto eylemleri sürüyor.

Ermeni gençlik örgütü Nor Zartong'un çağrısıyla 7 Ağustos günü Agos Gazetesi önünde bir araya gelen devrimci örgütlerin, siyasi parti temsilcileri ve sanatçıların da destek verdiği bir açıklama ile Başbakan Erdoğan'ın nefret söylemi protesto edildi.

Nor Zartong dönem sözcüsü Sayad Tekin Başbakan Erdoğan'ın 2011'deki "Ne Ermeniliğimiz, ne Yahudiliğimiz, ne çok affedersiniz Rumluğumuz kaldı" sözlerini hatırlatarak 5 Ağustos günü de "Benim için neler söylediler. Gürcü'dür diyen oldu. Çıktı bir tanesi affedersin çok daha çirkin şeylerle, Ermeni diyen oldu" sözleriyle nefret söyleminin bir dil sürçmesi olmadığını kanıtladığını belirtti.

Daha önce meydanlarda Alevileri yuhalatan Erdoğan'ın bu toprakların halklarına yönelik en bilindik nefret söylemlerinden birini, bir halka mensup olmanın kendisini bir hakaret ifadesi olarak kullandığını hatırlatan Tekin, Türkiye'deki tüm ezilen halklara, Hristiyanlara, Musevilere, Alevilere, Ezidilere, kadınlara, LGBTİ'lere yönelen bu saldırgan ırkçı tavır ve devlet erkânınca kullanılan nefret dolu dilin, devletin tekçi anlayışının ve kendisi gibi olmayana karşı tahammülsüzlüğünün dışa vurumu olduğunu söyledi.

Bu tutumu Sevag Balıkçı cinayetindeki "bilinçli taksir"den, Maritsa Küçük cinayetindeki vurdumduymazlıktan, Zirve Yayınevi katliamı davasından, çok yakın zamanda ise Agos Gazetesine ve şimdi Fatih Akın'a yönelik ölüm tehditlerinden, Sevan Nişanyan'ın Ermeni kimliğinden dolayı hapiste olmasından tanıdıklarını ifade eden Tekin, Hrant Dink cinayetindeki işbirliğini, dava sürecini, ve faillerin/azmettiricileri serbest bırakılmasını unutmadıklarını ve unutturmayacaklarını belirterek "*Kendinden olmayan tüm inanç ve kimlikleri dışlayan ve aşağılayan bir anlayış Cumhurbaşkanı seçilse bile hiçbir zaman bizi temsil etmeyecek, kalbimizin Cumhurbaşkanı olmayacaktır*" dedi.

Tekin, sözlerini "*Biz Ermeniler, Türkiye halklarından biri olarak seçim öncesi oy hesaplarına alet olmayı, milliyetçi duyguları kabartmak adına hedef gösterilmeyi reddediyoruz. Biz 'bir bebekten katıl yaratan' bu ırkçı ve tekçi zihniyete karşı bir arada durarak, çoğulculuğu ve kardeşliği savunmaya devam edeceğiz. Bizler bu ülkeden ayrılmadan, bu ülkede ayrıştırılmadan ve ötekileştirilmeden herkesin özgür ve demokratik bir ortamda diğer kimlik ve inançlarla eşit yaşamak istiyoruz. Tüm bu nefret ortamına karşı biz saklanarak, aslını inkar ederek değil, dayanışarak varlığımızı sürdüreceğiz*" diyerek sürdürdü.

Erdoğan'ın nefret söyleminin TCK 216. maddesine göre suç olduğuna dikkat çeken Tekin, yetkililere suç duyurusunda bulunduklarını ve göreve çağırdıklarını belirtti.

Basın açıklaması Erdoğan'ı protesto eden sloganlarla sona erdi.

Taylan Işık

KATİL SÜRÜSÜ

Irak'ta Musul'u iki gün içinde işgal edince birden dünya gündeminin ortasına oturan bir katiller topluluğundan, adına IŞİD denen katil sürüsünden söz ediyoruz.

Tekelci burjuva basın, bu sürüden söz ederken kötülüyor havasında aslında onu övüyor; onun savaşçılığını, korkusuzluğunu, kendini feda etmişliğini anlata anlata bitiremiyor.

Sözüm ona herkes ona karşı birleşmesine rağmen, Irak'ta ilerleyişi durdurulamıyor, "İngiltere büyüklüğünde bir toprağı" kontrol ettiğine dair değerlendirme ve tahliller yapılıyor vs.

Gerçek, burjuva basının topluma yansıttığı ve toplumun inanmasını istediği gibi mi? Değilse tekelci burjuva basın, bu katiller sürüsü hakkında neden "çaktırmadan" bir hayranlık, bir korku havası yaymaya çalışıyor?

Kim bu İŞİD? Düne kadar Suriye'de faaliyet yürüten, tek marifeti eline geçirdiği hasımlarının kafasını kesmek olan bu çete, nasıl oldu da bir-iki günde Musul gibi Irak'ın önemli ve belki de ikinci büyük vilayetini işgal etti?

Bu soruların yanıtı gün geçtikçe daha net ve daha kesin delillerle ortaya çıkıyor. Bu çetenin emperyalistlerin ve Ortadoğu'daki gerici Arap devletlerinin ve Türkiye'nin bir maşası olduğu biliniyordu, ama bu somut olgularla kanıtlanamıyordu.

Nihayet son günlerde Amerikalı bir Senatörle bu çetenin başının birlikte görüldükleri resim, arkasından bu çetenin elindeki neredeyse fabrika çıkışı yeniliğindeki son model ve tertemiz yüzlerce zırhlı aracın görüntüsü, eski bir CIA ajanı olan Snowden'in açıklamaları bu çetenin kimin imalatı olduğuna dair gerekli somut delilleri ortaya koydu.

Bu katil sürü ABD, İngiltere, İsrail ve muhtemelen diğer emperyalist devletlerin ortak ürünüydü. Türkiye'nin bu çeteye desteği biliniyor. MİT'in başındaki adamın sızan konuşmasından biliniyor; en azından iki bin tır dolusu silah bu çeteye Türkiye tarafından gönderildi.

Bu çetenin lider kadrosu dahil, militanlarının Türkiye'de tedavi edildikleri, savaş alanına taşındıkları, her türlü lojistik desteği aldıkları biliniyor. Türkiye'nin dinci faşist iktidarı da bu iddiaları yalanlamıyor zaten. Katar başta olmak üzere petrol zengini gerici Arap devletlerinin milyar dolarlarla bu çeteyi finanse ettikleri de biliniyor.

İşin buraya kadar olan kısmında bilinmeyen ya da "yeni" diyebileceğimiz bir şey yok sayılır. Sorun bu çetenin, daha doğrusu iplerini ellerinde tutan emperyalistlerin ve Türkiye dahil, bölgenin faşist gerici devletlerinin amaç ve hedeflerini doğru saptamakta.

Kimine göre amaç petrol yataklarıdır, kimine göre enerji nakil yollarına hakim olmaktır, kimine göre İran'ı, Suriye'yi, Rusya'yı kuşatmaktır. Bu söylenenlerin her birinin doğruluk payı olmakla birlikte her biri sorunun sadece bir yanını gördüğü için eksiktir, yanlıştır.

Ortadoğu'da büyük bir savaş ve büyük bir değişim yaşanıyor. Bu büyük savaş ancak çağımızın karakteriyle, emperyalist-kapitalist sistemin koşullarıyla açıklanabilir. Emperyalist-kapitalist sistem büyük bir çöküş yaşıyor. Emperyalist egemenlik her tarafta sarsılıyor, çatırdıyor, çöküyor.

İnsanlık tarihi yeni bir evreye girmiş bulunuyor. Bu evrenin temel çizgisi, kapitalizmden komünizme geçiştir. Emperyalistler tüm askeri, ekonomik, diplomatik ve politik yönelimlerini işte bu gerçeğe göre, bu gidişatı engellemeye, çöküşlerini, yıkılışlarını önlemeye göre ayarlıyorlar.

Bu amaçla, 2001'de "İkiz Kuleler" provokasyonunu düzenleyerek dünya ezilen halklarına, emekçi sınıflarına karşı başlattıkları dünya savaşını her gün yeni biçim ve araçlarla; yeni taktik ve silahlarla yürütüyorlar. Ortadoğu ise bu savaşın en önemli olduğu, dolayısıyla en şiddetli yaşandığı alandır.

İŞİD denen katiller sürüsü işte bu amaçla MOSSAD, CIA ve MI6 tarafından yani İsrail, ABD ve İngiliz emperyalistleri tarafından bir araya getirildi, eğitildi, silahlandırıldı, örgütlendi ve meydana salındı. Amaç, Ortadoğu halklarının devrimci kabarışına karşı bu dalgayı bastıracak kalıcı bir karşı devrimci üs oluşturmaktı.

Bu amaç için önce Suriye seçildi ve Suriye'de "Müslüman Kardeşler" denen çetenin iktidarı ele geçirmesine çalışıldı. Sonuç hüsran oldu. Umut bağlanan çeteden eser kalmadı. Türkiye'deki dinci faşist iktidarın zamanında bu çeteye ne kadar destek olduğu ve ona bağladığı umutlar biliniyor.

Bu çete Suriye'de, arkasından Mısır'da "sıfırlanınca" emperyalistler önce "İslami Cephe" adında yeni bir çete oluşturdular. Ancak bunların da işe yaramazlığı çarçabuk ortaya çıktı. İşte o zaman, tam bir vahşi cinayet şebekesi gibi çalışan İŞİD'e sarıldılar. Bu çeteye yolu açtılar. Tek marifeti savaş alanına gelmeden, medya sayesinde, düşmanlarında yarattığı korkuyla düşmanlarının savaşma azmini kırmak olan bu çeteye Musul altın tabak içinde, Türkiye, Katar, ABD, Irak içindeki işbirlikçiler ve Barzani tarafından sunuldu.

Oysa savaşın gidişatını iyi takip edenler şunu net biçimde görebiliyordu: Ele geçirdiklerine karşı vahşette sınır tanımayan bu çete, zoru ve ölümü gördüğü her yerde, arkasına bakmadan tabanı yağlıyordu. Suriye'de bunun sayısız örneğine tanık olduk. En son Kobani bir örnekti, Mahmur bir başka örnek oldu.

Türkiye, bu katil sürüyü hem Ortadoğu'da bir karşı devrim üssü oluşturmak hem de içte karşı devrim gücü olarak elde hazır bir silahlı güç bulundurmak için destekliyor, besliyor, silahlandırıyor, örgütlüyor. Bunun iz ve işaretlerini pek çok şehirde görebiliyoruz. Hatay, Antep, Adana, İstanbul bu şehirlerin başında geliyor. Faşist devlet bu şehirlerde dinci faşistleri İŞİD ve başka adlar altında örgütleyip silahlandırıyor.

Başarabilecekler mi? Ne Ortadoğu'da ne de Türkiye'de başarabilecekler. Haziran Halk Ayaklanması, emekçi sınıfların, devrimin toplumsal güçlerinin dinci faşist güçleri, İŞİDİ'ni, her cinsten itini silip süpürecek güçte olduğunu gösterdi.

Yeter ki devrimci uyanıklık elden bırakılmasın!

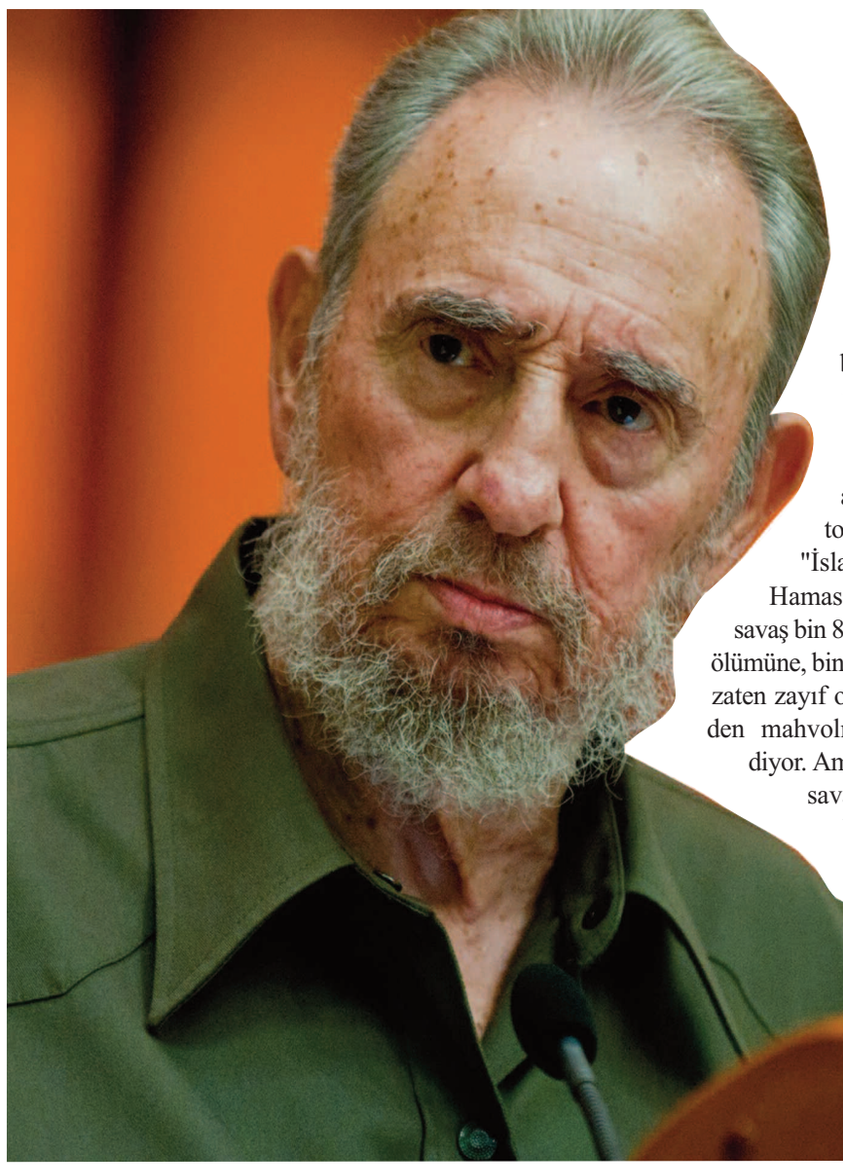

"Filistin Soykırımı, Faşizmin Yeni Türüdür"

Yedi milyardan fazla insanın hayatta kalma mücadelesi verdiği insanlık tarihinin bu döneminde faşizmin yeni ve iğrenç bir türü oldukça güçlü bir şekilde ortaya çıkıyor.

Bu koşullardan hiçbirinin 2 bin 400 yıl önce Roma imparatorluğunun kuruluşu veya 200 yıl önce bu bölgede Simon Bolivar'ın "...Amerika Birleşik Devletleri, özgürlük adına Amerika kıtasına sefalet getirmeye yazgılı görünüyor" sözleriyle tarif ettiği ABD imparatorluğunun kuruluşuyla ilgisi var. Afrika'nın büyük bir bölümü, Ortadoğu, Asya, Avustralya, Kuzey Amerika ve birçok Karayip ülkesinde 20. yüzyılın ilk yarısında hakimiyet kuran ilk gerçek kolonici güç İngiltere'ydi.

Bu olayda, ABD imparatorluğunun yüzyılı aşkın bir süredir yürüttüğü savaşlardan ve işlediği suçlardan bahsetmeyeceğim. Bunun yerine sadece Küba'ya yapmak istedikleri ve dünyanın geri kalan birçok ülkesine yaptıklarını belirtmekle yetineceğim. Bunlarla tek kanıtladıkları şu oldu: "Haklı bir fikir, bir ordudan güçlüdür."

Tarih tüm bu söylediklerimden çok daha karışık ama Filistin'de yaşayanların çok iyi bildiği gibi genel hatlarıyla bu böyle. Modern iletişim medyasının günlük haberleri yansıtması da aynı şekilde mantıklı. 50 yıl önceki bağımsız Filistin'den geriye kalan bir toprak parçası olan Gazze Şeridi'nde yaşanan bu utanç verici ve suç teşkil eden savaşta olduğu gibi.

Fransız haber ajansı AFP, 2 Ağustos'ta geçtiği haberde "İslami Filistin hareketi Hamas ile İsrail arasındaki savaş bin 800'e yakın Filistinlinin ölümüne, binlerce evin yıkımına ve zaten zayıf olan ekonominin tümden mahvolmasına neden oldu" diyor. Ama, elbette, bu korkunç savaşı kimin başlattığını belirtmiyor.

Biraz ileride şunları ekliyor: "... Cumartesi öğlen itibarıyla İsrail'in operasyonları bin 792 Filistinliyi öldürdü, 8 bin 900'unu yaraladı. Birleşmiş Milletler, hayatını kaybedenlerden bin 117'sinin kimliğini teşhis edebildi, bunların büyük çoğunluğunu siviller oluşturuyor ... UNICEF ölenlerin arasında en az 296 çocuk saydı."

"Birleşmiş Milletler'in tahminlerine göre Gazze Şeridi'nde 58 bin 900 civarında insan evsiz."

"32 hastanenin 10'u kapanmış, 11 tanesi ise zarar görmüş durumda."

"362 kilometre karelik bu Filistin sığınağı 1.8 milyonluk nüfusun ihtiyaçlarını karşılayabilecek su ve elektrik altyapısından mahrum."

IMF'ye göre Gazze Şeridi'nde işsizlik oranı yüzde 40'ın üzerinde. Bölge 2006'dan beri İsrail ablukası altında bulunuyor. İşsizlik oranı, 2000 yılında yüzde 20, 2011 yılında ise yüzde 30'du. Gisha'ya göre normal dönemlerde nüfusun yüzde 70'den fazlası yaşamını sürdürmek için insani yardımlara ihtiyaç duyuyor.

İsrail hükümeti Pazartesi saat 07.00 itibarıyla insanı ateşkes ilan etti. Birkaç saat içerisinde ise bir eve saldırı düzenleyerek bu ateşkesi bozdu. Saldırıda çoğunluğunu kadın ve çocukların oluşturduğu 30 kişi yaralandı, 8 yaşında bir kız çocuğu hayatını kaybetti.

Aynı gün içerisinde şafak sökerken Gazze'ye yönelik yapılan İsrail saldırılarında 10 Filistinli yaşamını yitirdi. Böylece öldürülen Filistinlilerin sayısı 2 bini geçti.

Ölümler öyle bir noktaya vardı ki Fransa Dışişleri Bakanı Laurent Fabius, Pazartesi günü yaptığı açıklamada İsrail'in kendini koruma hakkının gerçekleşmekte olan sivil katliamı haklı çıkarmadığını söyledi.

Nazilerin Yahudilere uyguladığı soykırım tüm dünya halklarında öfkeye neden olmuştu. Bu hükümet, Filistin halkına yönelik gerçekleşmekte olan korkunç soykırıma karşı dünyanın duyarsız kalacağını düşünüyor? ABD imparatorluğunun bu utanç verici katliamdaki suç ortaklığının görmezden gelineceği mi bekleniyor?

İnsanlık şu anda tarihte eşi görülmemiş bir dönem yaşıyor. Askeri uçak veya savaş gemilerinin çarpışması veya benzeri olayların sofistike ve modern silahların kullanımıyla ciddi bir çelişkiye yol açma ihtimali var. Bu Homo sapiens'in bilinen son macerası olabilir.

ABD'nin dünyanın sorunlarıyla başa çıkma konusunda neredeyse tümden yetersiz olduğunu gösteren gelişmeler yaşanıyor. Bu ülkede nihai sonucu belirleyecek bir hükümet olmadığı, bir senato, bir kongre, CIA veya Pentagon olmadığı iddia edilebilir. Tehlikeler bu kadar büyükken bunun olması gerçekten üzücü ama aynı zamanda ilerleme açısından büyük bir fırsat.

Büyük savaş yaşandığı zaman Rus vatandaşları yurtlarını aynı Spartalılar gibi savunmuştu. Onları küçümsemek ABD ve Avrupa'nın yaptığı en vahim hataydı. En yakın müttefikleri olan Çinliler, Ruslar gibi aynı prensiplere dayanarak kendi zaferlerini kazandılar. Bugün dünyanın en dinamik ekonomik gücünü oluşturuyorlar. Ülkeler mal ve teknoloji almak için dolar değil yuan talep ediyor.

Yeni ve zaruri güçler ortaya çıktı. Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin ve Güney Afrika -Karayip ve Afrika'nın gelişme mücadelesi veren ülkelerinin birçoğuyla ve Latin Amerika'yla bağlar kuruyor- ABD, Avrupa ve Japonya dışında dünyanın geri kalan ülkeleriyle işbirliğine hazır güçleri oluşturuyorlar.

Düşürülen Malezya uçağı için Rusya Federasyonu'nu suçlamak olayı fazla basitleştirmek demek. Ne Vladimir Putin, ne Sergey Lavrov, ne Rusya Dışişleri Bakanı ve de başka bir hükümet lideri böyle saçma bir şey düşünemez.

Nazilere karşı anavatan savunmasında 26 milyon Rus yaşamını yitirdi. Çinli erkek ve kadın savaşçılar, benzersiz bir zeka ve yenilmez bir kavga ruhuna sahipler. Xi Jinping hayatımda tanıdığım en güçlü ve en yetenekli devrimci liderlerden biridir.

Fidel Castro Ruz

"Yaşasaydı da Ailesine Katkısı Olmazdı!"

Devletin alınmayan önlemler ve ihmaller zinciri sonucu yaşamını yitirenler için kullandığı ifadeler ve insan hayatına ve çocuğa verdiği değer insanı dehşete düşürüyor.

İhmaller zinciri, alınmayan önlemler raporlarda belirtilen olaylar nedeniyle açılan davalarda devlet yaşamını yitiren can için "Yaşasaydı da ailesine faydası olmazdı" savunmasında bulunabiliyor.

Yunus Eser, 2 Ekim 2012'de, Karamürsel Gazanfer Bilge İşitme Engelliler İlköğretim Okulu'nun bahçesinde top oynuyordu. Top, okulun bitişindeki Kredi Yurtlar Kurumu'nun bahçesine düşünce Yunus bahçe duvarına çıkıp diğer tarafa geçmek için bir ayağını demir parmaklıktan aşırırken elektrik akımına kapıldı. Bahçenin diğer tarafına düşen Yunus, kaldırıldığı devlet hastanesinde tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

13 yaşındaki Yunus Eser'in ölümüne ilişkin davada savunma yapan Milli Eğitim Müdürlüğü, "Yunus, yaşasa bile ailesine katkısı olmazdı" dedi.

Yunus'un ailesi ve avukatları, olaydan sonra kamu kurumları aleyhine 550 bin TL'lik tazminat davası da açtı. Kredi ve Yurtlar Kurumu, bu davaya gönderdiği savunmada, Yunus'un ölümünden okul yönetiminin sorumlu olduğunu, istenen tazminat miktarının da yüksek bulunduğunu bildirirken, kendisini savundu. Kurum, bilirkişi raporunun aksine, okulla ortak duvarı kullanan Kredi ve Yurtlar Kurumu yurdunun bahçesindeki elektrik direğinin ve kabloların umuma açık halde olmadığını ileri sürdü.

Hazırlanan raporda, işitme engelleri nedeniyle öğretmenlerin uzaktan uyarma şansının bulunmadığı Yunus'un yakınında olay sırasında hiçbir öğretmenin olmadığı, duvara maliyeti ucuz tutularak monte edilen elektrik tesisatının kaçak elektrik akımı oluşturduğu vurgulandı. Raporda, okulun hiçbir duvarında öğrencilerin okuyabileceği uyarı levhalarının bulunmadığı da kaydedildi.

Kocaeli Valiliği İl Milli Eğitim Müdürlüğü ise manevi tazminatın sadece ileride destek olabilecek kişiler adına talep edilebileceğini, Yunus Eser'in yaşı ve özel durumu düşünüldüğünde, "ölmeseydi bile maddi ve manevi destekte bulunmasının mümkün olmayacağını" savundu.

Benzeri bir karar da 16 yaşındaki Muhammet İsa Soysal'ın ailesi tarafından açılan davada verilmişti.

Muğla'nın Bodrum ilçesinde, Ceyhan Turizm ve Otelcilik Meslek Lisesinde okurken, 3 Mayıs 2011'de otelcilik stajı için gittiği 5 yıldızlı otelde karbonmonoksit gazından zehirlenerek ölen 16 yaşındaki Muhammet İsa Soysal'ın ailesinin açtığı 500 bin liralık tazminat davasında ise mahkeme Muhammet İsa Soysal için '65 yaşına kadar yaşar, asgari ücretle çalışırdı. Hayatı boyunca da 47 bin lira kazanırdı' diyerek şok bir tazminat hesabı yapmıştı.

"Belediye İşçilerin Ücretlerinden Sorumludur"

Star Towers inşaasında RDS Enerji ve Reform İnşaat şirketleri aracılığıyla çalışan inşaat işçileri iki yıldır alacaklarının ödenmesi için muhatap bulmaya çalışıyor. İnşaat İş Sendikası ile irtibata geçen inşaat işçileri 6 Ağustos günü Esenyurt Belediyesi önünde bir eylem yaptı.

RDS Enerji ve Reform İnşaat'tan ücretlerini alamayan işçiler adına basın açıklamasını İnşaat İşçileri Sendikası yönetim kurulu üyesi okudu.

"*Dünyayı biz inşaa ediyoruz, altında yine biz kalıyoruz artık yeter*" diyerek çıktıkları yolda büyük bir adım atarak İnşaat İşçileri Sendikası'nı (İnşaat-İş) kurduklarını söyleyen işçilerden Mustafa Aksoy, "*sendika olarak Star Towers inşaasında iki yıl önce çalışıp halen ücretlerini alamayan işçi arkadaşlarımızın haklarını almak için burada eylem yapıyoruz*" dedi.

Bu sendikayı çocuk işçilerin inşaatlarda ölmemeleri için kurduklarını belirten Remzi Yılmaz ise kapitalizmin can damarı sektörlerden biri olan inşaat sektöründe işçilerin sömürülmesine, ezilmesine ve aşağılanmasına son vermek, inşaat sektörü olmak üzere tüm sektörlerdeki işçilerle beraber kapitalizmin tabutuna son bir çivi çakmak için mücadele etmek için kurduklarını söyledi.

"*Hiçbir sendikal yasanın hükmünün olmadığı inşaat sektöründe sendikayı kurarak kendi yasamızı sokakta yapacağız. Kuruluşumuzu da anlayışımıza uygun olarak sokakta yapıyoruz*" diyen Tekin Arslan bu eylemi Esenyurt Belediyesi önünde yapma nedeninin ise, Esenyurt Belediyesi'nin de Star Towers'ı inşaa eden RDS Enerji ve Reform İnşaat'ta ortak olduğu için, işçilerin ücretlerinden belediyenin de sorumluluğunun bulunması olduğunu belirtti.

Ardından sendika yönetiminden ve işçilerden oluşan bir grup Esenyurt Belediyesi yönetimiyle görüşmeye girdi. Bu sırada sık sık sloganlarla inşaat sektöründeki sömürü ve taşeron çalışma sistemi protesto edildi, inşaat işçileri olarak sömürüye karşı ve insanca yaşam için mücadele edileceğine ilişkin sloganlar atıldı.

Belediye yönetimiyle 30-40 dakikalık görüşmenin ardından Belediyenin 8 Ağustos Cuma günü gerekli evrakların tamamlanması halinde işçilerin sorunlarının çözüleceği yönünde söz verildiği belirtildi. İşçiler coşkulu sloganlarla ve alkışlarla eylemi sonlandırdılar.

Eyleme Mücadele Birliği Platformu, Emekliler ve Yaşlılar Dayanışma Sendikası, Alınteri okurları da destek verdiler.

"Hadi Bakalım Patronlar!.."

Esenyurt Belediyesi önünde sloganları yükselenler, Star Towers'i inşaa eden, yükselten işçilerdi. Star Towers inşaatında RDS Enerji ve Reform İnşaat şirketlerinin inşaat işçileri olarak çalışmışlardı, kimisi kalıplarını attı, kimisi betonunu döktü, tuğlalarını ördü, kimisi sıvalarını yaptı, kimisi seramiklerini döşedi, kimisi alçısını, badanasını yaptı.

Star Towers "üstün ve modern mimari tasarımla hayata geçirilen", "görkemli", "göl ve deniz manzaralı", "çevrenin çekim merkezi" reklamlarıyla Esenyurt'un ortasında yükselmişti yükselmesine ama o binayı ağır çalışma koşullarında çoğu iş güvencesiz olarak çalışıp yükseltenler tam iki yıldır paralarını alamadılar.

Star Towers'ın seramiklerini döşemişti Süleyman Yürekli ve arkadaşları 10-15 kişilik gruplar halinde, bir an önce şık görüntüsüne kavuşsun diye.. Bugün-yarın derken 15 bin lirayı bulan alacakları iki yıldır ödenmedi.

Nurullah Macit ve arkadaşları da 30-40 kişilik gruplarla alçısını, boyasını yapmıştı Star Towers'ın bir an önce müşterileri içine girip yerleşebilsinler diye.. Ama onlardan bir kısmı da bugün yarın denerek 5 bin lira civarında ücreti hala almaya çalışıyordu patronlardan..

Sonra öğrendiler ki, yalnız kendileri değilmiş parasını alamayan, taşeron firma Gürtanlar İnşaat'ın işlerini yapıp bizzat çalışan ustalar da 10 bin lira bir alacak için patron Nedim Bey'e ulaşmaya çalışıyordu…

Star Towers yükselmesine yükselmiş, parası olanların dikkatini çekmişti, ama her biri ekmek parası için başka şehirden gelip, koğuşlarda, barakalarda kalıp o binayı inşa edenleri görmüyor, "yevmiyelerimizi alamadık" diyenlerin seslerini duymuyordu…

Her büyük projede olduğu gibi ortalarda ne RDS Enerji ne de Reform İnşaat'tan bir muhatap vardı. Taşeron şirketler aracılığıyla iş yapılmış, bina yükselmişti.. İşçilerin ücretleri mi? Eh, onun da acelesi mi vardı yani şimdi… Şirketlerin mali sıkıntıları vardı. Biraz beklemeleri gerekti..

O biraz beklenmesi gereken süre iki yılı buldu. İşçiler seslerini duyuracak emeklerinin karşılığı almalarını sağlayacak bir yöntem aramaya başladılar. Bu arada inşaatta kendilerine işi veren taşeron şirketlerin patronlarıyla da görüşmeye çalıştılar.

Taşeron şirketlerden Gürtanlar İnşaat'ın patronlarının sinirleri bozulmaya başlamıştı artık bu işçilerden "*Olmaz ki, iki de bir para diye geliyorsunuz, şekerim yükseliyor sizi buralarda görünce*", "*Böyle kapıya dayanarak para alamazsınız hiç kendinizi üzmeyin*", "*Bekleyeceksiniz artık, para aldığımızda elbet öderiz bir ara*" diyerek karşılıyordu işçileri..

Bu sözleri ister dalga geçmek olarak algılayın, ister tehdit... İşçiler bu sözleri "Eyleme geçme zamanı" olarak kabul ettiler…

Bir arkadaşlarının aracılığıyla İnşaat İşçileri Sendikası (İnşaat-İş) üyeleriyle tanıştılar. Birlikte sorunlarını konuşup tartıştılar ve fikir alışverişinde bulundular. Karar aynıydı… Artık eylem zamanı…

Star Towers'ı yaptıran şirketlerden muhatap bulmak güç... Peki, eylem nerede yapılacak? RDS Enerji ve Reform İnşaat kadar onların ortağı olan Esenyurt Belediyesi'de sorumluydu işçilerin alacaklarından. Evet, eylem yeri belli oldu. Eylem şekli de hemen hemen belli... Karşılaşılacak ihtimaller de düşünüldü… Pankartlar hazırlandı, dövizler yazıldı, bir öğle vakti toplanıldı ve Esenyurt Belediyesi önünde sloganlar yükselmeye başladı: "İnşaat İşçisi Köle Değildir!", "Dünyayı Biz İnşa Ediyoruz Altında Yine Biz Kalıyoruz Artık Yeter!"

Belediye yönetimiyle görüşüldü ve alacakların ödenmesi için gün verildi. Eylem sloganlar, alkışlar, ıslıklarla bitti.. Yalnızca paralarını alabilecek olmanın sevinci değildi onların sevinci… Bir yıla yakın süredir girişim halindeki İnşaat İşçileri Sendikası İnşaat-İş artık resmi olarak vardı. Ve kuruluş aşamasında hep eylemlerle kendilerini var eden sendika üyeleri yeni tanıştıkları inşaat işçisi arkadaşlarıyla sendikanın ilk eylemini de birlikte yapmışlardı.

Eh bunu kutlamadan olmaz. Hep beraber neşe içinde bir çay bahçesine gidildi. Demli çaylar söylendi.. Herkeste bir neşe ve coşku vardı. Çoğu ilk kez bir eyleme katılmıştı.. Katılmak ne? Eylem yapmıştı… Paralarını nasıl alacaklarını, nereye gideceklerini kara kara düşünenler şimdi neşeli bir dayanışma içinde daha güçlü hissediyorlardı kendilerini... "*İşte bu ya, niye kara kara düşünmüşüz ki bu zamana kadar*" diyordu işçilerden birisi.. "*Yaa nasıl oldu böyle, hem eylem yaptık, hem kaynaştık*" sözlerinde ise hem şaşkınlık hem birlikte hareket etmenin sevinci vardı. "*İlk defa bi eyleme katıldım ha! Eh, böyle de gideriz artık.. Hadi bakalım patronlar vermeyin paramızı da görelim sizi…*" sözleriyse birlikte hareket etmenin gücüne güveni anlatıyordu…

Sıcak çaylar içilirken inşaat işçilerinden bir kısmı bir sendikayla tanışmayı ve ilk kez eylem yapmalarını kutladı. Sendika kurma girişimlerine eylemle başlayan İnşaat İşçileri Sendikası üyeleri ise sendika olarak yeni tanıştıkları işçileri de mücadeleye katmış olmanın ve resmi anlamda sendika olarak ilk eylemini gerçekleştirmiş olmanın sevinciyle yudumladı çayını..

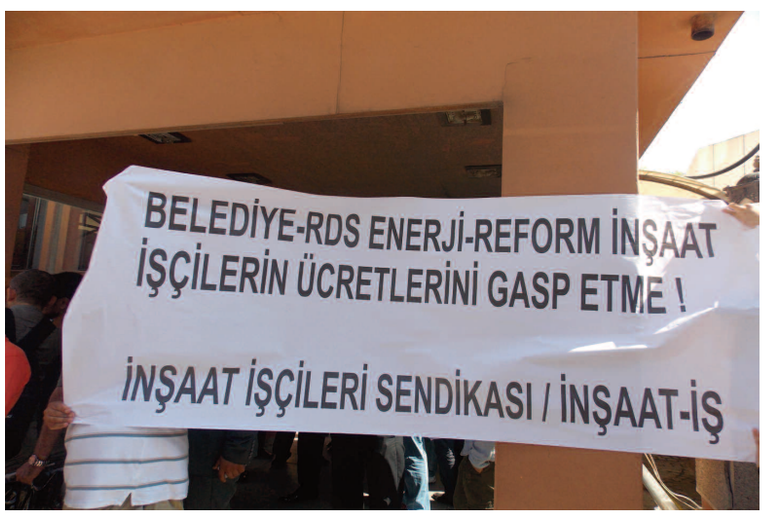

THE BANK

Umut Çakır

Temmuz ayının ortasında, mesela bundan on yıl önce gündeme gelse, engellemek için ABD'nin savaş çıkartmaktan çekinmeyeceği bir olay, sessiz sedasız gerçekleşti. BRICS kısaltmasıyla bilinen Brezilya, Rusya, Hindistan, Çin, Güney Afrika beşlisi IMF ve Dünya Bankası'na alternatif "The Bank"ı kurduklarını açıkladı.

Uluslararası bir borç garantörü ve dev altyapı yatırımlarına havuz olmayı amaçlayan BRICS'in "The Bank"ını bu derece önemli kılan nedir? Ve niçin emperyalist kapitalist efendiler başka zaman olsa uğruna savaş bile çıkarabilecekken, bugün süt dökmüş kedi modundalar?

Soruların cevabı, özellikle geçtiğimiz on beş yıla damgasını vuran dünya ekonomik ilişkileri ve yapılanmasında gizli. 1990'lardan başlayarak yakın zamana dek geçen dönemde, dünya mal ve sermaye akışı adeta bir "dehşet dengesi" üzerine kurulmuştu. Uluslararası dev tekeller, dikey üretim süreci olarak bilinen ve hammadde çıkarımından ürünün satışına dek uzanan bir dizi üretim aşamasını, kendi içinde taşeronlaştırma yöntemiyle, uluslararası tedarik zincirine dönüştürmüştü. Bu yeni üretim zinciri, Çin gibi ülkeleri dünyanın entegre tesisi (İngiltere'nin kulakları çınlasın ama zamanında sadece dünyanın "atölyesi"ydi) haline getirdi. Emperyalist merkezler ise bu ürünleri ithal edip pazarlayan konuma geldiler. Bu ilişki biçimi bir tarafta muazzam bir ticari fazlaya neden olurken diğer tarafta muazzam cari ve bütçe açıkları birikti. Çin'in elindeki ticari fazla para trilyonlarca dolara fırladı. ABD'nin cari ve bütçe açıkları da aynı düzeye fırladı. Geçmişte ticari fazla-eksik hesapları altın ihracıyla karşılanırdı. Şimdi bunun yerini hazine tahvilleri aldı. Böylece Çin'in trilyonluk döviz rezervi, ABD ve AB'nin bütçe açıklarını yamadı. Bahsi edilen "dehşet dengesi" böyle doğdu. Emperyalist kapitalist sistem bu dengenin gardiyanları olarak IMF, DB ve Dünya Ticaret Örgütü'nü işe koştu.

Dengeyi bozan gelişmeler 2008'den sonra sökün etti. Dünya bunalımını karşılıksız para basıp dağıtarak atlatmaktan başka çaresi kalmayan ABD, AB ve Japonya Merkez Bankaları, ilk başlarda geçici olması beklenen bu politikalarını altı yıldır sürdürüyorlar. Bağımlı ülke pazarları dolara, euroya boğuldu adeta. Ve böylece dünyanın entegre tesisleri olan Çin, Hindistan gibi ülkelerin ticari ortakları çoğaldıkça çoğaldı. Yani emperyalist merkezlerden pompalanan paralar Çin ve diğerlerine döviz rezerv dağları biçiminde karaya vurdu.

Görünenin aksine, Çin durumdan memnun değildi. Çünkü trilyonlarca doları hazine senedi biçiminde elinde tutuyorken, ABD ve AB bütçe açıkları nedeniyle hazinelerinin iflas tehlikesi belirdi. Bu "dehşet dengesi"ni ortadan kaldıracak bir adım için Çin uygun bir siyasi ortam bekledi.

Beklediği ortam, Suriye ve Ukrayna'da emperyalist efendilerin Rusya karşısında geri basmasıyla olgunlaştı. Bu gelişmelerin anlamı açıktı. Emperyalizm artık en yaşamsal çıkarları için bile büyük bir savaşı göze alacak cesaret ve takatten yoksundur.

Çin'in başını çekerek oluşturduğu BRICS'in "The Bank"ı, bu ülkelerin elinde biriken ticari fazlaları, emperyalist merkezlerin açığını kapatmaya harcamayacağı anlamına geliyor. Kısacası New York, Londra ve Tokyo için çok zor günler başlıyor. Bütçe açıklarını kapatmak adına ya harcamaları kısacaklar ya da vergileri arttıracaklar. Sanayi ve mali krizi, dört dörtlük bir siyasi krize dönüştürmek için yeterli adımlar bunlar.

Çin'in salt ekonomik çıkarları adına attığı bu kritik adıma batı ile çatışması ciddi boyuta ulaşan Rusya hemen destek oldu. Kendini hala bir troçkist olarak gördüğünden kuşku duymadığımız Brezilya Devlet Başkanı Roussef, sokakların ateşini düşürmek umuduyla aynı trene atlamakta gecikmedi. Troçkist olmak, her durumda uyum sağlamak, mükemmel bir altyapı sunar insana. Toprak işgal ederken veya işgalcilerin üzerine polis saldırısı için emir verirken kişi, aynı gönül rahatlığıyla troçkistliğinden bir gram şüpheye düşmez. Güney Afrika da hemen hemen aynı politik gerekçelerle kervanda yerini aldı. Hindistan burjuvazisi ise bir yandan ulusalcılık-bağlantısızlık örtüsüne ihtiyaç duyuyor, diğer yandan "gizlenmesi için tüm dünya medyasının tam bir uyumla çalıştığı ayaklanma iklimini" (Arundathi Roy) bastırma peşinde.

"The Bank", vaat ettiklerini yerine getirebilecek mi, IMF ve DB dayatmaları olmadan bağımlı ülkelere bol kepçe kredi dağıtabilecek mi, şimdiden belirsiz. Ama varlığıyla The Bank şu iki gerçeği kanıtladı: Bir; emperyalist kapitalist dünyanın efendileri en hassas ve yaşamsal çıkarlarını korumaktan acizdir. Ve iki; dünya devrimi salt tabandan yükselen devrimlerle değil, ama en tepedeki çatlaklar ve tavanı oluşturan kurumların yıkımıyla el ele yürüyor. Alttan gelen ve üstten esen fırtınaların bileşimi, dünya devrimini yeni kopuş ve sıçramalara hazırlıyor.

"1 Mayıs'ın Adresi Taksim'dir"

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) Genel Başkanı Kani Beko, Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) Genel Başkanı Lami Özgen ve DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu, 1 Mayıs'ta "halkı suç işlemeye teşvik" ettikleri iddiasıyla ifade vermek üzere İstanbul Adliyesi'ne çağrıldı.

Sendika yöneticileri ifade vermeden önce bir basın açıklaması yapıtlar. Açıklamaya, DİSK, KESK, Türk Tabipler Birliği (TTB), Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB) üye ve yöneticileri, Halkların Demokratik Kongresi (HDK) Yürütme Kurulu üyesi Gencay Gürsoy ile Cumhuriyet Halk Partisi (CHP) Milletvekili Süleyman Çelebi de katıldı.

"*Burada '1 Mayıs yargılanamaz' demeye geldik*" diyen Beko,1 Mayıs'ta yine Taksim'de olacaklarını söyledi.

"*Taksim'de Birlik Dayanışma Mücadele Gününü kutlayıncaya kadar bizim direnişimiz, bizim mücadelemiz devam edecektir. Bu bir inat değil, Taksim'de 1977 yılında görev şehidi olan 37 arkadaşımız var. Biz 1 Mayıs'ı eğer kutlayacaksak İstanbul'da bunun adresi Taksim'dir, bundan sonra da Taksim olacaktır*" diyen Beko sözlerine şöyle devam etti:

"*2010-2011-2012 yıllarında Taksim'in kapıları bize açıldığında hiç kimsenin burnu kanamadan çalışanlar, öğrenciler orada yan yana türkülerini söylediler, 1 Mayıs'a yakışan kutlamalarını yaptılar. Önemli olan devletin müdahale etmemesi, polisin müdahale etmemesi. Devletin ve polisin tahrik etmemesi önemli olan. KESK ve DİSK olarak 2008 yılında Taksim'de 1 Mayıs kutlamaları ile ilgili olarak açmış olduğumuz bir dava var. 1 Mayıs alanının Taksim olduğunu Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi tescil etmiştir. Kutlama alanı Taksim'dir.*"

KESK Genel Başkanı Lami Özgen de 1 Mayıs'ın kutlama adresinin Taksim olduğunu söyledi.

"*Bugün burada yargılanması gereken tekçi otoriter zihniyet olmalıdır, yasakçı zihniyet olmalıdır. Bütün hukukları çiğneyen ve İstanbul'da 24 saat öncesinde sıkıyönetim ilan etmek suretiyle milyonlarca işçinin, emekçinin, vatandaşın temel hak ve özgürlüklerini fiili olarak engelleyen İstanbul Valiliği, İçişleri Bakanlığı, Çalışma Bakanlığı ve hükümet yetkilileri olmalıdır. Kendi yasalarını, kendi Anayasaları'nı çiğneyen İstanbul Valisi'dir, İçişleri Bakanlığı'dır*" dedi.

Kani Beko, Lami Özgen ve Arzu Çerkezoğlu, basın açıklamasının ardından İstanbul Cumhuriyet Savcısı Gökalp Kökçü'ye ifade vermek üzere adliyeye girdiler.

Hatay'da şüpheli bir TIR'da arama yapan Jandarma ekipleri, uzun namlulu silahlar arasına gizlenmiş olarak bulunan 1200 battaniyeye el koydu... Zaytung

Kahkaha atamayan, tatile gidemeyen, dondurma yiyemeyen kadınlar, topluca ülkeyi terketme kararı aldılar.

Siyah Doğdum Siyah Ölüyorum

Howard Fast'ın ünlü romanı Hürriyetin Yolu'nu okuyanınız var mı? Siyah adamın özgür olmak için nasıl da beyaz adamın çağrısına uyduğunu ve aynı beyaz adamın, siyah adamı Ku Kluks Klan adlı ırkçı ve katillerin oluşturduğu örgüte teslim ettiğini ne de güzel anlatıyor… Beyaz adamın 'anlaşılmaz' ince hesaplarının nasıl işlediği, 'anlaşılmaz' özgürlük çağrıları ve savaşının gerçekte ne olduğunu gözler önüne seriyor. Yıllar yıllar öncesinde anlatılan bu öykü, bugünün elleri yukarıda ve silahsız siyah adamın neden silahlı beyaz adam tarafından öldürüldüğünü yıllar öncesinden bizlere söylüyor…

Bu nasıl bir zehir ki insana bir başka insanı acımasızca öldürme dürtüsü verebilir. Ve öldürür, aslında katleder… Bu nasıl bir zehir ki okuduğu şiirde hayallerinden bahseden siyah bir çocuğun ağzı dikilebilir? Nasıl bir öfke ve kin, nasıl bir düşmanlık renkleri farklı olduğu için bir insanın derisinin yüzülmesini, ayinlerde yakılmasını reva görebilir? Bir insanın suçlu olması için siyah, haklı olması için beyaz olmasını nasıl bir anlayış, düşünce ya da hukuk kabul edebilir? Hangi mantık siyah ve beyaz olanın yan yana oturamayacağını, hatta aynı durakta duramayacağını kabul edebilir? Irkçılık! Sermaye! Kölelik! Faşizm! Aklınıza gelebilecek bu kavramlar çok daha farklı koşullarda ve farklı biçimlerde yukarda sorduğumuz soruların sebebi oldu. Eski efendiler de öyle…

Bugünün Amerikası, her yere demokrasi ve özgürlük götürmek için savaşmaktan ve milyonlarca insanı öldürmekten çekinmeyen Amerika'nın beyaz adamda yarattığı demokrasiyi her yerde egemen kılma alışkanlığıdır. Huzur ve refah beyaz adamın olduğu ve siyahların olmadığı yerdedir. Bugünün Amerikası tüm bunları Beyaz Sarayında oturan, beyazın egemenliğini kabul etmiş bir siyahın varlığına rağmen yapmaktadır. Zira o tüm bunlar daha kolay olabilsin ve kitlelerde biriken öfke dinsin diye oradadır zaten… İşte bu nedenle 21. yüzyılda bir siyah elleri havada iken bir beyaz tarafından rahatlıkla vurulabilir. Irkçılık! Katliam! Faşizm! Tüm bunlar dünyanın en gelişmiş kapitalist gücün ruhunda var. Çünkü sermayenin ruhunda var. Amerika'da ırkçılık! Ortadoğu'da mezhep çatışması! Dünyanın bir başka bölgesinde ise başka bir soruna bulunacak başka "çözümler."

Gerçek şu ki, dünyamızda çok büyük bir tehlike var. Bunun adı kapitalizm. Ve bu tehlike insanlığın başına gelmiş en büyük veba! Türlü türlü tezahürleri olan ama sonuçları hep aynı olan bir veba… İnsanlığı ve dünyayı bu vebaya karşı korumalıyız! Zira huzur ancak böyle mümkün olabilir ve aklınıza gelebilecek en kötü senaryoların işlemeyeceği yer de bu vebadan kurtulduğumuz yerdir.

Siyah İsyan Büyüyor!

Günler önce öldürülen 18 yaşındaki Michael Brown'un ardından her yerde eylemlerin olması ve çoğu siyah genç, yaşlı insanların sokağa çıkması ırkçılığa karşı mücadeleyi yeniden alevlendirdi. ABD tarihi ırkçılığa karşı çeşitli biçimlerde ve düzeyde eylemlerle doludur. Çünkü ABD tarihinin en ünlü hikayeleri yerlilere, siyahlara, Meksikalı Amerikalılara karşı gerçekleştirile katliamlarla doludur. Beyaz adamın kahramanlık hikayeleri bundan ibaret… Ama ne olursa olsun, siyah isyanın büyümesinin önüne geçemediler. İlk günlerde siyah polislerin soruşturmanın başına geçirilmesi ortamı biraz 'yumuşatsa da', ulusal muhafızların görevlendirilmiş olması gerçek niyeti ortaya koyuyor. Siyah isyan tüm ezilenleri; siyah, beyaz, kızıl, melez tüm ezilenleri birleştirince, kaptan Amerika tehlikeyi anlıyor ve harekete geçiyor. Sorun artık ruhunun can suyu olan, bu kapitalist sisteme karşı verilen mücadele oluyor. İşte gerçek tehlike bu ve vebanın nasıl kurutulacağını gördük…

18 yaşındaki Michael Brown buna vesile olduğu için hep anılacak, katilleri de öyle… Kapitalist veba siyah halkın değil sadece, ondan zarar görebilecek olan her renkten ve ırktan halklarca yakılacak ve yok edilecektir. Tıpkı önceki kahraman halklarımızın başardığı gibi… Onların kahramanlık öyküleri var, hep beyaz adamları var… Bizimde kahramanlık öykülerimiz var içinde her renkten ve ırktan ses var… Gerçek kahramanlık işte bu…

Doğduğumda siyahtım,
Büyürken siyahtım,
Güneşe çıktığımda siyahtım,
Korkunca siyahtım,
Hastayken siyahtım,
Öldüğümde hala siyahım!

Ve sen beyaz çocuk:

Doğduğunda pembesin,
Büyürken beyazsın,
Güneş'e çıktığında kırmızı,
Üşüdüğünde mor,
Korktuğunda sarı,
Hastayken yeşil,
Öldüğünde de grisin!
Sen şimdi bana hala "RENKLİ" mi diyorsun?

(2005 yılının seçilmiş en iyi şiiri, Bir siyahın kaleminden)

Örgütlü İşçi Güçlü İşçidir

İnşaat işçilerinin çalıştıkları iş tehlikeli olduğu kadar bir o kadar da ağır. Üstelik bu işte sadece yetişkinler çalışmıyor, çocuklar da çalışıyor ve sömürülüyor. Hal böyle olunca hemen her gün inşaat işinde çocuk yaşta işçilerin veya büyük insanların öldüğüne tanık oluyoruz ki bu da iş güvenliğinin sağlanmadığı, burjuvazinin aç gözlü ve sürekli kar hırsıyla hareket ettiğini gösteriyor. Burjuvazi parayı işçilerin hayatından daha önemli görüyor.

Kapitalizmin bu anlayışı her yerde kendisini gösteriyor. Bu iş ağır olduğu için sağlık sorunları yaşayan işçiler, kapitalist düzen içinde sağlık sorunlarını dahi rahatlıkla çözemiyor. Çünkü sağlık sistemi de paralı. Üstelik bu alanda çalışan işçilerin sürekli sorunlarla karşılaşıyor. Bu sorunların başında ise çalışmalarının sonunda paralarını alamamaları geliyor.

Geçen günlerin birinde bu sebepten sorun yaşayan ve eyleme geçen inşaat işçilerinin bir eylemine katıldım. İşçiler Esenyurt belediyesi önünde eylem yapma kararı almışlar ve bizde destek olmak için oradaydık. "İnşaat İşçisi Köle Değildir, Haklıyız Kazanacağız" sloganlarının yazıldığı dövizlerle eyleme başladılar. Esenyurt belediyesi'nin de bu yapılan haksızlıklarda parmağı olduğu için, işçilerden iki kişi belediye binasına girdiler. Toma ve polislerde vardı ve sloganlarla işçiler eyleme devam

ediyorlardı. Eylem devam ederken işçiler artık haklarını sokakta arayabileceğini anlamış ve kararlı bir şekildi slogan atıyorlardı. Bu arada işçiler tarafından görevlendirilen iki işçi arkadaş geldi ve içerde konuşulanları aktardılar. İşçi arkadaşların söylediklerine göre içerde bir gün belirlenmiş ve o gün işçilerin alacaklarını alacakları söylenmiş. İşçiler belediye sözünde durmazsa, eyleme devam edecekleri yönde karar alıp eylemi sonlandırdılar. Daha sonra öğrendik ki, hakları verilmemiş ve bu yazı yazılırken işçiler tekrar belediye önünde eyleme geçtiler.

İşçiler sendikalarda, komiteler de örgütlenmeli ve mücadele etmelidir. Örgütlü bir işçi tek başına kalmaz. Bu nedenle bireysel mücadele yerine sınıfıyla birlikte mücadele eder ve daha güçlü olur. Dayanışma içinde olmak insana güç verir çünkü… İnşaat işçileri bu sömürücü sistemde nasıl ki o katları göğe kadar çıkarıyorsa; aynı şekilde sömürüldüğü bu düzeni de yerin dibine gömebilir. Bunu yapabilmek için de örgütlü olmak, işçilerin mücadele birliğini oluşturmak lazım.

Genç Bir MB Okuru

Yoksul Köylüler, Tarım İşçileri Kapitalizme Karşı Mücadeleye

Merhaba sizlere yaz ayını geçirdiğim köyümden bahsetmek istiyorum biraz. Orada hem tarlada çalıştım hem de çiftçilik yapmak isteyen insanlarla sohbetim oldu. Tarımın ne kadar önemli olduğunu biliyoruz. Ama bir süredir tarımda beklentiler istedikleri gibi olmadı, olmuyor. Çünkü köylünün ektiği buğday, fiğler, nohut, mercimek gibi ürünlerden köylü istediğini alamıyor. Bu ürünlerin yetişmesi için çok fazla emek gerekiyor, aynı şekilde sermaye de gerekiyor. Köylüler paraları olmadığı zaman borç alıyor. Ve gübresini, mazotunu kısacası ihtiyacını aldığı bu borçla karşılıyor ama borcu ödemesi hasadına bağlı…

Köylülerin çoğu tarladan ancak borçlarını ödeyebilecekleri bir gelir elde ediyor. Bunun üstüne bir de aldığı mazot, gübre, tarım ilaçları çalışma gücü vs eklenince yük iyice artıyor ve işin içinden çıkılmaz hale geliniyor. Ödeyemedikleri takdirde ise borcun faizi işliyor; köylüler, tarım işçileri giderek daha zor bir yaşamla karşı karşıya kalıyor. Bu da yetmezmiş gibi köylünün ektiği şeker pancarına tonaj koyması işleri daha da zorlaştırdı. Çünkü köylüye bir sınır konuyor ve o sınırın üzerinde hasat alması isteniyor. Bu oran 41 tonajdır(yani ton), bu rakamda tonaj tutturulamadığı zaman; mevsim kurak olduğunda şeker pancarı zayıf kalır ve büyüme

oranı zayıflar. İşte bu yüzden köylü borçlu kalır. Bir dahaki seneye borçlu çıkıp o sene geldiğinde o parayı yatırması isteniyor. Kapitalizmin tarım politikası köylüleri öldürüyor. Örneğin buğday fabrikalarında un yapılır, köylü buğday getirdiği zaman fabrikalara satar. Ama köylünün borcu olduğunda kesintisi yapılıyor.

Köylüler bu kapitalist düzen karşısında hızlıca ya tarım işçisi ya da kentlere çalışmaya gelen işçiler oluyor. Ama köylüler, tarım işçileri buna sessiz kalmamalı ve kapitalist düzen karşısında birleşmeli, örgütlenmelidir. Bu yıkıcı düzene karşı birlikte hareket etmeliler, sadece kendi aralarında da değil esas olarak işçi sınıfıyla birlikte olmalı ve sermayenin karşısında işçilerin ve yoksul köylülüğün mücadele birliğini oluşturmalıdır. Sermaye öldürür, kapitalizm yıkar yok eder; tek çözüm köylerde örgütlenip mücadele etmektir.

Geb'li Bir İşçi

Erdoğan - Burhan Kuzu görüşmesinin tapeleri yayınlandı:
"Ya Burhan niye istifa edeyim de 12 senelik tazminatımı yakayım?"
Zaytung

Che'den Deniz'e Gençlik Devrim İstiyor

Ortadoğu'daki emekçi halkların emperyalizm tarafından katledildiği şu günlerde, faşist devlet ve onun hükümeti halklara ve gençliğe açık bir savaş ilan etmiştir. Suriye'de, Rojava'da, Filistin'de ufacık çocuklardan tutun da, her yaştan insan, kadın erkek demeden katlediliyor. Sermaye sınıfı ve onun faşist güçleri Ortadoğu'da, Türkiye'de, Kürdistan'da gelişen devrimin önünü tıkayabilmek için halkları kanlı bir savaşa sürüklemeye ve birbirine kırdırtmaya çalışıyor. Roboski'de, Reyhanlı'da, Gezi'de, Lazkiye'de, Maan'da, Kobani'de, Gazze'de katliam yapanlar hep aynıdır. Katliamları yapanlar sermaye sınıfı ve onun faşist güçleridir.

Irak'ta, Rojava'da da emekçileri IŞİD denen faşist, katil çetelerle korkutup yıldırmaya çalışan emperyalizm, T.C devleti ile birlikte Hatay ve civar bölgelerde yaşayan halkları tehdit ediyor. Çünkü Gezi'yle başlayan ayaklanma devam ediyor ve onlar için bunu durdurmanın tek yolu mezhep savaşı ve katliam… Ama emekçi halklar ve gençlik bu tuzağa düşmemeli, çünkü düşmanımız ortak bizi öldüren, ezen, sömüren sistem…

İşçi, Köylü, Emekçi Gençlik

Kapitalist sistem sizleri biraz daha fazla kar edebilmek için can güvenliği, sigorta, sağlık hakkı vs. dikkate almaksızın çalıştırıyor. Hatta sizleri ölüme gönderiyor. İnşaatlarda yaşamını yitiren genç işçilerin sayısını kimse bilmiyor. Daha dün Soma'da kapitalizmin ölüm çukurlarında yaşamını yitiren genç işçileri unutmadık. Bu ölüm düzeninden tek kurtuluşunuz örgütlenmek ve sosyalizm için mücadele etmektir.

Liseli, Üniversiteli Öğrenciler…

Sizlere sınavlardan ve gerici eğitimden başka bir eğitim vermeyen, sınavlarında yarış atı gibi koşturan, ufkunuzu daraltan bu eğitim sistemine ve bu sömürü düzenine karşı örgütlenin…

Emekçi halklara katliamlardan, savaşlardan, zulüm ve baskılardan başka bir şey vaat etmeyen, gençliğin geleceksizlik ve çürütülmüşlük içine çekildiği bu düzen ancak siz; işçi ve öğrenci gençliğin devrim mücadelesini büyütmesiyle önlenebilir. Çünkü gençlik yaratıcıdır, hayalleri vardır, ilericidir… Böyle olduğunu geçen yıl Haziran halk ayaklanmasında gördük. Barikatları oluşturan molozlar değildi. Orada savaşan genç yüreklerin ateşi ve kararlılığıydı…

Bütün gençliğe sesleniyoruz; Gezi ayaklanmasının açtığı yoldan devrime ve sosyalizme yürüyelim… Denizlerin başlattığı devrim mücadelesini zafere taşıyalım…

GENÇLİK GELECEK, GELECEK SOSYALİZM
YAŞASIN GEZİ AYAKLANMAMIZ…
DÖB/ DEVRİMCİ ÖĞRENCİ BİRLİĞİ

YER: ANTAKYA KÜLTÜR MERKEZİ
TARİH: 23 AĞUSTOS CUMARTESİ
SAAT: 12:00-17:00

"Yezidilerin Ve Hristiyanların Soykırımını Durdur"

Kübalı boksör Hernandez Y.P. Türk boksör Fırat Arslan ile Dünya şampiyonası finalinde karşılaştı. Maçı Hernandez puan farkı ile kazandı. Ama bu haberi değerli kılan bu değil. Kübalı boksör maçın sonucu açıklanmadan önce bir tişört giydi ve üstünde "Yezidilerin ve Hristiyanların soykırımını durdur" yazıyordu. Arkasında ise Şengal'den bir fotoğraf vardı.

Bir sporcunun yaşanan bu katliamı duyurmak için gösterdiği bu duyarlılık çok değerli. Hernandez her ne kadar profesyonel boks yapmak için ülkesini terk etse de, aldığı kültür böylesi bir katliama sessiz kalmamasını sağlayacak kadar önemlidir. Bu esasında sosyalizmin başarısıdır.

Çünkü spor kapitalizmin sermayesi için değerli bir yatırım, sporcu ise onun metası haline getirildi. Böylesi bir davranışın ülkesinin yanı başında hisseden bir ülkenin sporcusundan beklemek daha büyük bir mutluluk olurdu. Sonuç itibari ile TC'nin desteklediği haydut sürüsü bu katliamı sürdürüyor. Bundan dolayı bunun farkındalığını daha fazla hissetmesi gereken Türkiyeli sporcuları olmalıdır. MİT'in adamı olmuş Süleyman SEBA anılabiliyor ama o masum insanlar unutuluyor. Unutmamak gerekir ki bu iki kültürün arasındaki farktır. Hernandez sosyalist kültürün vermiş olduğu bir politik bilince en azından sahip. O yüzden onun böyle bir şey yapması bir tesadüf değil ya da diğer sporcuların yapmaması da değildir. Sosyalizm sporu bir rant haline getirmez. Sporu birkaç büyük şirketin tekeline girmiş takımların ya da sporcuların para hırsı ile yapılmasına karşıyızdır. Bu şekilde yetişen sporcu nasıl olur, gayet onun düzeyinde olur. Bir sirk oyuncağı olur sadece… Kapitalist dünyanın da istediği budur. Sporcular büyük miktarda paralar kazanır, ama kafesteki bir sirk hayvanı durumuna sokulur. İzleyiciler de alkışlar ve bundan başka bir şey görmezler. Adeta afyon etkisi yaratılır. Sporun endüstriyel bir duruma gelmesi ile ahlak yapısı da çökmüştür. Para girdiği her yeri nasıl kirlettiyse burayı da kirletti. Ahlaktan uzak sporcular yetiştirildi. Bu sporcular milliyetçi olarak yetiştirildi. Taraftarlıklar daha keskin ve yoz hale geldi. Herhalde bundan olsa gerek ki Türk boksör, Hernandez'in yaptığı protestoya pek sıcak yaklaşmadı. Hernandez yaptığı davranış ile hem Küba'nın karakterini taşıdığını hem de vicdan sahibi biri olduğunu gösterdi.

Umut Güneş

Ayaklanmanın Öğrettikleri

Zaman bir devrimin gelişimini daha iyi anlatamayacak kadar hızlı geçiyor ama ayaklanmanın ve devrimin dersleri hemen her gün yeni bir olayla karşımıza çıkıyor. Çünkü ayaklanmayı doğuran koşullar hali hazırda varlığını koruyor. Bu sürede iki seçim yaşanmış olmasına rağmen bir süredir- özellikle son iki seçim- seçim sonuçları sermaye sınıfının sokak savaşları ve ayaklanma yoluyla yenilebileceği Leninist düşüncesini haklı göstermekten öte bir anlam ifade etmiyor. Özellikle son seçimde boykot oranı, seçimlerin hile ve hurda yardımı ile birinci gelen partisi ya da partinin adayından fazlaydı. Yani zafer boykot partisinindi. Yani düzenin karşısında çok daha büyük bir güç var. Öyleyse soru şu; bu büyük güce nasıl ulaşacağız, nasıl ve ne şekilde örgütleyeceğiz? Devrimci mücadele içerisinde nasıl konumlandıracak ve harekete geçireceğiz?

Buna herkesin bir cevabı vardır elbette ama devrimin dehşetli günlerinin dersleri yeterince kavranmamışsa bu sorun nasıl çözülecek?

Bu sorunu çözmek öncelikle bir yöntem sorunudur. Öyle ki bugün "*evet bu bir hataydı yoldaşlar ve bunun bir hata olduğunu görüyoruz*" demekle sorunu çözdük diyecek kadar pasif mi, yoksa " *ayaklanma kapımıza dayandığında yeterince güçlü ve geniş bir örgütlülüğe sahip değildik. Ayaklanma bize gösterdi ki; özellikle gençlik ve emekçi kadınlar ayaklanmanın en önündeydiler ve bizler bu alanlarda eskisinden on kat, yüz kat daha büyük bir örgütlenme yaratacağız. Fabrikalara, atölyelere, üniversitelere, liselilere gençliğin olduğu, emekçi kadınların olduğu her yere leninist politikaları ve mücadele anlayışını götüreceğiz.*" diyecek kadar atak mı olacağımızı belirleyecek kadar önemlidir.

İşte Bolşevik devriminin beyni ve ruhu olan Lenin'den gelen çağrı: "*Hareketin, kendi seyri içinde bütün bu eskimiş ve cansız fikir kalıntılarını süpürüp bir kenara atacağına en ufak bir şüphe dahi yoktur. Ancak, böyle bir kenara atış, sadece eski hataların red edilmesi durumuna indirgenmemelidir, fakat mukayese kabul etmeyecek kadar önemli olan şey, bunun yeni görevlerin yerine getirilmesine yönelik, bugün muazzam kitleler halinde devrimci alana gitmekte olan yeni güçlerin Partimize çekilmesine ve bunlardan yararlanmaya yönelik yapıcı devrimci çalışma şeklini alması gerektiğidir.*"(Yeni Görevler Yeni Güçler makalesinden)

Lenin özcesi her deneyimden, doğrudan ve pratik devrimci çalışma için dersler çıkarmak gerektiğinden bahsediyor. Örgütlenme faaliyetimizde, kadroların geliştirilmesinde yaşanan devrimci süreci ve bu sürecin kitlelerde yarattığı değişikliği dikkate almadan kabul edilecek ya da mahkum edilecek her eskimiş düşünce aslında bu alandaki sorunumuzu ortaya koymaktan öte bir anlam ifade etmez diyor…

Oysa ayaklanma öncesinde ve sonrasında yoğun olarak sayfalarımızda işlenen düşüncelere bakıldığında tek bir parolanın ısrarla vurgulandığını görüyoruz: Devrimin pratik örgütlenmesi...

Bununla beraber işçi ve emekçilerin, gençliğin içerisinde yaygın, güçlü ve sıkı bağlar kurmak; bu kesimlere devrimin kaçınılmazlığını ve yeni bir ayaklanmanın gün be gün örüldüğünün ajitasyon ve propagandasını yapmak; devrimin pratik örgütlenmesine vakit kaybetmeden geçmek gerektiği ısrarla vurgulanıyor. İşte bu nedenle kadrolarımızın politik ve pratik eğitiminin de bu yönde olması gerekiyor.

Ayaklanma günleri devrimi kimin istediğini ve kimin öncülük edebilecek politik güce sahip olduğunu gösterdi. Orda olanlar bilir - ki binlerce kişi- ayaklanmaya hafta sonu yaşanan bir eylem süreci diyen ve hafta başı iş günü daha ne kadar sürdüreceğiz, insanlar gider diyen bir yığın reformist ve oportünist hareket vardı. Haftanın ilk günü sabahın erken bir saatinden itibaren, siyahlar giymiş ama ayaklanmanın canlı ve devrimci ruhunu meydanlara taşıyan liseli gençler bu işin burada bitmediğini herkese gösterdi. Bizler bu girişimden ne kadar mutlu olduk ve coşkuyla dolduysak, pazartesi sabah saatlerinde tatlı uykularına dönmek isteyen hareketler de bir o kadar şaşkınlığa düşmüşlerdi. Çoğu o saatten sonra yaşananların biraz daha farklı olduğunu anladı. Ama sadece o kadar…

Şimdi tüm bu süreci yaşayan bizler, gençliğin –özellikle liseli gençlik- öncekinden çok daha fazla, bizlerden de bağımsız mücadeleye girdiğini görüyoruz. Bu bir sır değil ama onlarla ilişkiye girmekte ağır hareket ediyor, onlara faşizme ya da kapitalizme karşı giriştikleri her eylemde ya da mücadelelerinde yardımcı olmuyorsak, onları bayrağımızın altında dövüşmeye çağırmakta tereddüt ediyorsak; ayaklanmaya dair söylediğimiz birçok şey birer boş laftan ibaret olur.

Aynı şey işçi sınıfı içindeki çalışma içinde geçerlidir. İşçi sınıfı sınıf olarak ayaklanmada belirleyici olamadı ama özellikle emekçi semtlerinde ve daha birçok yerde mücadeleye dahil oldular. Öyleyse buradan çıkarılacak ilk sonuç işçi sınıfı içinde örgütlenmeye hız vermektir. Zira işçi sınıfı devrimin temel gücüdür ve işçi emekçi gençlik de motor güç olarak öne çıkıyor.

Sonuçta nereye varmak istiyoruz? Varmak istediğimiz yer ayaklanmada belirgin biçimde öne çıkan alanlarda ve ayaklanmayla mücadeleye dahil olan yeni devrimci kitleler içerisinde ajitasyon, propaganda ve örgütlenme faaliyetine hız vererek, bu kitleleri devrimin bayrağı altında birleştirmektir. Bunu biz yapmazsak, daha dün birlikte yürüdüğümüz güçleri başka bayraklar ve haliyle başka davalar için dövüşürken görmek kaçınılmaz tek sonuç olur. Ayaklanmadan öğrenilen bir şey varsa, eksiklikler görülmüşse gördüğümüzü ifade etmenin en iyi yolu budur…

Daha fazla söze gerek yok! Leninist parti Leninist gençliğinden örgütlenmesini ve Leninist politikaları her yerde egemen kılmasını istiyor. Kitlelerin faşizme karşı giriştiği her mücadelede Denizlerin bayrağı kitlelere devrimi hedef gösterecektir. Ve kitlelerin bugün için her türlü kararsızlıktan uzak, canlı, devrimci coşkuyu bulunduğu her alana taşıyan; kitlelerin kafasındaki sorulara devrimci cevaplar verebilecek bir örgütlülüğe ihtiyaçları var.

Eğer emekçi kesimler, gençler Denizleri her gördüklerinde akıllarına ilk getirdikleri şey devrim ise; örgütlenmek ve devrimi gerçekleştirmek için yapılacak şey açıkça ortadadır. Denizlerin ve tüm devrimci kitlelerin beklediğini hayata geçirmek en önemli devrimci görevdir…

Sütaş Aksaray'da Gün Jandarma Saldırısıyla Başladı

Sütaş Aksaray işçileri, 11 Ağustos günü yine grev alanında patron ve jandarma saldırısına uğradı.

Sütaş patronu fabrika etrafını TIR'larla çevirtip karayolunu kapatarak işçilerin sesini korna sesiyle bastırmaya çalışırken, jandarma da grev çadırına giderek işçilerin ses aracındaki müzik yayınını kapatmasını istedi. İşçilerin kameralarına el koyan, görüntüleri silen jandarma işçileri darp ederek gözaltına aldı.

Saldırının ardından Tek Gıda İş Sendikası bir açıklama yayınlayarak "*Bilinmeli ki, biz bu hukuksuzluğa teslim olmayacağız. Anayasal haklarımızı kullanmak için Jandarma'dan izin almamız gerekmiyor. Jandarma'nın kaba kuvvetiyle de geri adım atmayacağız. Haklarımızı biliyoruz ve arayacağız*" dedi.

Yaşanan saldırının ardından Tek Gıda İş Sendikası yaptığı açıklamada saldırı anını şöyle anlattı:

"*İşten çıkarılan işçiler ve sendikamızın yöneticileri Fabrika karşısındaki otopark sahasında her zaman ki gibi direnişlerini sürdürmek için geliyorlar.*

Eylem alanı hukuki, eylem ve söylemde hiçbir kanunsuzluk yok. Ama geldiklerinde gördükleri manzara şu: Fabrikanın etrafı patron tarafından TIRlarla çevrilmiş. Hatta karayolunu işgal etmiş durumdalar. Arkadaşlarımız protesto için seslerini çıkardıkları anda bütün TIR'lar aynı anda kornaya basmaya başlıyorlar.

Aynı zamanda bir ses aracı getirtilmiş ve TEK GIDA-İŞ'in ses aracına nazire yaparak oda en yüksek tonda müzik yayını yapıyor.

Bütün bunlar olurken birden kalabalık bir ekiple Jandarma geliyor. Komutan karayolunu işgal eden TIR'lar dururken, TEK GIDA-İŞ'in eylem alanına yöneliyor ve arkadaşlarımızdan aracın sesini kapatmalarını istiyor. Doğal olarak arkadaşlarımız asıl gürültüyü TIR'ların ve işverenin ses aracının yaptığını, üstelik gayrı kanuni bir şekilde karayolunu işgal ettiğini, kendilerinin kanuna aykırı bir eylemi olmadığını belirterek, öncelikle işveren araçlarına müdahale edilmesi gerektiği yönünde uyarıda bulunuyorlar.

Bunun üzerine Jandarma Komutanı 'ben devletim, istediğime müdahale ederim, siz kim oluyorsunuz' diyerek, Sendikamızın Örgütlenme Uzmanı Suat Karlıkaya'ya tekme-tokat saldırıyor, darp ediyor ve zorla Jandarma aracına bindiriyor. Aynı şekilde işçi kardeşimiz Umut Zengin'de karakola götürülüyorlar ve halen gözaltındalar. Ses aracımızın ruhsatına el konuluyor. Kameralarla çekim yapmamız zorla engelleniyor, telefonlara el konuluyor, yapılan çekimler de zorla siliniyor. Arkadaşlarımız karakol önünde beklemedeler."

Sendika açıklamasında patronlara da seslenerek "*Tankınla, topunla da gelsen, üstümüze jandarmayı da sürsen nafile. Öyle ekranlarda palavra atmakla olmuyor bu işler. Sana anayasayı da, hukuka saygıyı da, insan haklarını da öğreteceğiz. Dahası emeğin gücünü öğreteceğiz. Çünkü; BİZ HAKLIYIZ, BİZ KAZANACAĞIZ*" dedi.

Bakırköy'de Sütaş Boykotu!

Bursa Karacabey ve Aksaray'da bulunan Sütaş fabrikalarında işten atılan fabrika önünde eyleme devam ederken sürekli patronun, jandarma ve polisin saldırısına uğrayan Sütaş işçileri Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda eylem yaptı.

Sütaş işçileri ve Tek Gıda İş Sendikası üyeleri 15 Ağustos günü Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda "Sendikalı Oldukları İçin İşten Atılan İşçiler Geri Alınana Kadar Sütaş Ürünleri Kullanmıyoruz Boykot Ediyoruz – Tek Gıda İş Sendikası Avrupa Yakası" pankartı açarak dağıttıkları bildirilerle Sütaş ürünlerini boykot etme çağrısı yaptılar.

Eyleme Diren Bakırköy Çamlık Forumu'da "Sütaş İşçilerinin Mücadelesini Destekliyoruz" yazılı pankart ile katılarak işçilerle birlikte bildiriler dağıtıp halkı Sütaş ürünlerini boykot etmeye çağırdı.

"Direne Direne Kazanacağız", "Sütaş'a Sendika Girecek Başka Yolu Yok", "Yaşasın Sütaş İşçisinin Örgütlü Mücadelesi" sloganları atan işçiler ve destek veren emek dostları Sütaş işçisinin taleplerini dile getiren ve Sütaş patronunu protesto eden dövizler taşıdılar.

Basın açıklamasını Tek Gıda İş Sendikası Merkez Örgütlenme Teşkilatı Başkanı İbrahim Ören yaptı.

Sütaş'ı sektörün en hızlı büyüyen, en hızlı gelişen şirketi haline getiren, emeğiyle, alınteriyle ve özveriyle şirketi yoktan var eden işçilerinin köle gibi çalıştırıldığını İş Kanunu'nun kendisine tanıdığı hakların yok sayıldığını, düşük ücretle güvencesiz ve tam bir sömürü altında çalıştığını belirten Ören, Sütaş işçisinin Tek Gıda İş Sendikası ile gücünü birleştirerek yolunu çizdiğini ve kaderini eline aldığını söyleyerek Sütaş patronuna şöyle seslendi:

"*İşçileri sendikalaştı diye işten çıkaran, özel posta hesaplarına hırsız gibi giren, e-devlet şifrelerini zorla elinden almaya çalışan Sütaş Patronu! Bil ki, haklarımızı sana yedirmeyeceğiz. İşçinin alın terine kan doğrayarak haksız rekabetle işçinin üzerine jandarmayı salarak bizi korkutabileceğini sanıyorsan çok aldanırsın.*" dedi.

Tek Gıda İş Sendikası'na yapılan baskını da hatırlatan Ören, kanuna aykırı baskınlarla suç işleyerek, evraklarına el koydurarak Tek Gıda İş'i sindiremeyeceklerini söyledi ve "*Biz sadece üreten değil, aynı zamanda tüketiciyiz ve tüm ülkeye dünyaya, ülkeye, işçisinin emeğini sömüren, sendikalaştığı için açlığa mahkum eden, haksız kazanç peşinde koşan Sütaş'ın ürünlerini tüketmeyeceğimizi haykırıyoruz*" diyerek sözlerine devam eden Ören, Sütaş patronuna "*Hodri Meydan*" dedi.

Basın açıklamasından sonra da bir süre bildiri dağıtımı yapılarak "***İşten atılan işçiler geri alınıncaya kadar Sütaş ürünleri tüketmiyoruz, boykot ediyoruz***" diyerek halka Sütaş'ı boykot çağrısı yapıldı.

Sütaş işçileri merkezi yerlerdeki eylemlerini işten atılanlar geri alınıncaya kadar yapmaya devam edecek.

Kent Gıda ve Kimberly Clark'ta Anlaşma

15 Temmuz'da greve başlayan Tek Gıda İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Kent Gıda grevinde ve 25 Haziran'da greve başlayan Tümka-İş'in örgütlü olduğu Kimberly Clark'ta 7 Ağustos günü anlaşma sağlanarak grevler sona erdirildi.

Tek Gıda İş Sendikası yaptığı açıklamayla "taraf yetkili heyetlerin anlaşmasıyla" grevin sona erdiğini duyurdu. 2014-2015 yıllarını kapsayan 22. Dönem sözleşmesine göre:

Birinci 6 ay'da 1500 TL'nin altında ücret alanlara 50 TL iyileştirme zammı uygulanacak ve daha sonra herkese seyyanen ayda 200 TL zam yapılacak. İkinci 6 ay'da ise ayda 130TL seyyanen zam yapılacak. Böylelikle 1500 TL'nin altında ücret alan üyelerimiz ilk yıl toplam 380 TL/ay, 1500 TL'nin üstünde ücret alanlar ise toplam 330 TL/ay ücret zammı almış olacak. İkinci yılda ise yıllık enflasyon oranına 1 puan ilavesiyle bulunacak oranda zam uygulanacak. Sosyal haklarda da günün koşullarına göre iyileştirmeler yapılacak.

DİSK Tümka-İş Sendikası'nın örgütlü bulunduğu ve 36 gündür grevde olan Kimberly Clark da ise işçilerin greve çıkarken dile getirdikleri taleplerinin büyük çoğunluğunun kabul edildiği bir sözleşmeyle greve son verildi.

Kimberly Clark da TİS süreci ihbar tazminatı oranı konusunda tıkanmıştı. İşçilerin talebi güvenceli çalışma ve 50 haftalık ihbar tazminatı olurken, fabrika yönetimi ise en çok 15 haftada ısrar etmiş ve işçiler grev kararı almıştı.

Dün başlayan görüşmeler bugün sözleşmenin imzalanmasıyla sonuçlandı. Sözleşmeye göre

25 haftalık ihbar tazminatı hakkı, ortalama %12,6 ücret zammı elde edilmiş oldu. Ücret zamları ücret makasını daraltan oranla hesaplandı ve düşük ücretle çalışanların maaşlarında %35'e kadar zam söz konusu oldu.

Diğer yandan işten atılmış olan 5 işçi koşulsuz ve şartsız işe geri alındı.

Kimberly Clark patronu 17 işçiyi fabrikada çalışmaya ikna ederek grevi kırmaya çalışmıştı. İşçilerin kararlı mücadelesi patronu anlaşmaya varmak zorunda bıraktı.

Kent Gıda ve Kimberly Clark işçileri yeni sözleşmeleriyle yarın işbaşı yapacaklar.

Mersin Liman İşçilerine Saldırı!

Geçen yıl Mersin Limanı'nda çalışma koşullarının düzeltilmesi için yaptıkları eylemler nedeniyle işten atılan Hamdi Ermiş ve Harun Özkan açtıkları işe iade davalarını Yargıtay kararı ile kazanmıştı.

Liman-İş Sendikası'nda örgütlü Ermiş ve Özkan, 11 Ağustos günü akşama doğru saat 17.00 civarında sendika binasından çıkmalarının ardından 2 kişinin saldırısına uğrayarak darp edildiler. Yaşanan saldırının ardından Mağazalar Karakolu'na giderek şikayette bulunan işçilerden Harun Özkan'ın aldığı darbeler nedeniyle vücudunda morluklar oluştu. Saldırıyı haber alan Mersin Liman işçileri de saldırıya uğrayan arkadaşlarına destek amacıyla karakola gittiler.

İşçilerden Harun Özkan, yapılan saldırının açılan davaya ve haklarını alabilmek için yaptıkları eylemlere yönelik olduğunu ifade ederken, saldırganlar tarafından "*Hala davanızdan vazgeçmediniz mi, sizi öldürmek mi lazım*" denilerek tehdit edildiklerini söyledi.

Liman işçileri, saldırılara rağmen kararlılıkla mücadeleye devam edeceklerini söylüyorlar.

Can Güvenliği İstemek Yasaya Uygun Değil

İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin alınması talebiyle eylem yaparak BEDAŞ yönetimine dilekçe veren 300 enerji işçisi BEDAŞ yönetimi ve BEDA Enerji İş Sağlığı ve Güvenliği Kurulu tarafından neredeyse suçlu bulundu. Enerji-Sen ise bundan sonra yaşanacak her türlü iş kazasından bu kurulda yer alanların sorumlu olacağını belirtti.

Enerji iş kolu İşyeri Tehlike Sınıfları Tebliği'ne göre çok tehlikeli sınıfta yer alan bir iş kolu. İş kazaları istatistiklerinde en fazla iş kazası oranına sahip. BEDAŞ'ın 2013 yılında özelleştirilmesinden sonra işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirleri konusunda sorunların daha da büyümesi, iş cinayetlerinin gündeme gelmesi nedeniyle Enerji-Sen üyesi işçiler eylemleriyle de İSİG taleplerini dile getirdiler.

Gerek işçilerin bireysel talepleri gerekse Enerji-Sen'in görüşmeleri ve İSİG taleplerine ilişkin BEDAŞ/BEDA yönetimi tarafından gerekli önlemlerin alınmaması nedeniyle 21 Temmuz 2014 günü 300'ü aşkın Enerji-Sen üyesi enerji işçisi BEDAŞ Genel Müdürlüğü önünde yaptıkları bir eylemle bir kez daha çalışırken can güvenliklerinin olmadığını belirterek işçi sağlığı ve iş güvenliğine ilişkin taleplerini bir dilekçe ile yönetime sunmuşlardı.

BEDAŞ yönetimi ve BEDA Enerji İş Sağlığı ve Güvenliği Kurulu ise bu dilekçeye verdiği yanıtla neredeyse can güvenliğinin olmadığını belirten işçileri suçlu buldu.

7 kişiden oluşan Enerji İş Sağlığı Güvenliği Kurulu dilekçeye cevabında işçilerin malzemelerin eksikliğine, iş sahasındaki tedbirlerin alınmasına yönelik taleplerine yanıt vermek yerine işçileri eylem yaparak dilekçe vermek ve kanuna uygunsuz davranmakla suçluyor. İşçileri suçlu bulanlardan üçü BEDAŞ vekili, yani işvereni temsil ediyor. Bunu pek yadırgayan olmaz. Ama kurulda yer alanlardan birisi İş güvenliği Uzmanı bir diğeri ise işyeri hekimi… İSİG tedbiri isteyen işçileri kanuna uygunsuz bulan iki üye ise Tes-İş Sendikası işçi temsilcileri…

Bundan sonra yaşanacak her türlü iş kazasından BEDAŞ yönetimi ve kurulda yer alanların sorumlu olacaklarını ifade ederek bu konudaki mücadeleyi sürdüreceklerini ifade etti.

"Akşama Evde Taş mı Pişirelim?"

Mersin Büyükşehir Belediyesi tarafından parkomatların kaldırılmaya çalışılmasının ardından işsiz kalacak olan parkomat işçileri, belediyeden talep ettikleri açıklamanın gelmemesi üzerine belediye binasının karşısındaki Atatürk Parkı'nda süresiz oturma eylemine başladı. "Akşama Evde Taş Mı Pişirelim", "İşimizi İstiyoruz" ve "Ekmeğimiz İçin Oturma Eylemindeyiz" dövizleri açan işçiler adına açıklamayı parkomat işçisi Akif Şenyiğit yaptı.

Daha önce Büyükşehir Belediyesi'nden bir açıklama istediklerini, ama belediyeden olumlu ya da olumsuz bir açıklamanın gelmediğini belirten Şenyiğit, belediye tarafından muhatap alınmadıkları için oturma eylemi başlattıklarını söyledi. Belediyenin kendilerini muhatap alıp işlerini geri verene kadar oturma eylemlerine devam edeceklerinin altını çizen Şenyiğit, *"Herhangi bir sonuç alamadığımız takdirde, eylemlerimizi hiç kimsenin istemeyeceği, insanın bedenini ölüme yatırması olarak tabir edilen açlık grevleri ile yücelteceğiz"* dedi.

Yapılan açıklamanın ardında işçiler oturma eylemini başlattı.

AYAKLANMA VE DEMOKRATİK HALK İKTİDARI

DEVRİMCİ HALKIN DİKTATÖRLÜĞÜ

19. yüzyıldan bu yana sınıflar mücadelesinin ortaya koyduğu bir gerçek var: Modern kapitalist toplumun sonuna kadar devrimci olan tek sınıfı proletaryadır. Bu belirleme Marksizm-Leninizmin temel taşlarından biridir. Bu belirlemenin anlamı, kapitalizmi aşan ve aşmayı hedefleyen her devrimin, gerçekleşen ve gerçekleşecek olan her devrimin öncüsü ancak proletarya olabilir. 19. yüzyıldan bu yana yaşanan bütün toplumsal devrimler bunu defalarca kanıtladı.

20. yüzyılın sonuna doğru Sovyetler Birliği'nin dağılması ve sosyalizmin geçici olarak inisiyatifi elinden kaçırmasıyla birlikte bu gerçeklik yeniden tartışmaya açılıp proletaryanın öncülüğü sorgulanmaya çalışılsa da, yaşananlar bunu kanıtlamaktan başka bir sonuç vermedi. Bizde uzun yıllardan beri süren birleşik devrim mücadelesi ve uzun iç savaş da bunu yeterince açık olarak ortaya koydu.

Birleşik devrimin öncüsü proletarya sınıfları ortadan kaldırma uğruna verdiği mücadelenin ilk etabında diğer ezilen, sömürülen sınıf ve katmanlarla, ezilen ulus ve ulusal topluluklarla ittifak kuracak, demokratik halk devrimi ve demokratik halk iktidarını gerçekleştirecektir. Proletarya burada kendisini egemen sınıf olarak örgütlemeyi tamamlayarak proletarya diktatörlüğünü kuracak ve toplumun sosyalizme büyümesinin yolunu açacaktır.

Diktatörlük; egemen sınıf olan burjuva sınıf kendi diktatörlüğünü demokrasi, parlamenter demokrasi ilan ederek diktatörlüğü de kötü ilan ediyor. Düzenli ordu, askeri darbeler, faşist cuntalar, polis terörü, merkezi bürokratik mekanizma, akla gelemeyecek kadar çok yasal ve yasadışı baskı, profesyonel politikacılar: İşte burjuva sınıfın demokrasisi. Devlet terörü ve baskı dışında bir toplumsal yaşam yok.

Polisin ve merkezi bürokrasinin ortadan kaldırıldığı, düzenli ordunun dağıtıldığı, halkın genel silahlamasının gerçekleştiği bir diktatörlük. Sermayenin egemenliğine son vermiş bir diktatörlük. Nüfusun ezici çoğunluğunun bir avuç sermaye sahibi kapitalist üzerindeki diktatörlüğü. Böyle bir diktatörlük aynı zamanda silahlı halkın demokrasisidir, halk demokrasisinin kendisidir.

Genel olarak sermayenin özel olarak da tekelci sermayenin diktatörlüğü koşullarında eski iktidarın yanında ve ona karşı olarak doğup gelişen ve en sonunda onu yıkacak olan yeni bir iktidar devrimci halkın diktatörlüğü. Bu yeni iktidarın, polis-ordu-merkezi bürokratik yapısıyla iktidarın araç ve mekanizmalarını kendi elinde bulunduran burjuva sınıfı zora başvurmaksızın, zor araçlarını kullanmaksızın kurulamayacağı; burjuvazinin egemenliğine son veren halkın zoru olmaksızın kendi iktidarını kuramayacağı kolayca anlaşılabilir. İşte bu yeni iktidar, azınlığın çoğunluk üzerindeki değil, sömürenlerin sömürülenler üzerindeki değil, tam tersine çoğunluğun azınlık üzerindeki sömürülenlerin sömürenler üzerindeki diktatörlüğü olacaktır. Devrimci halkın diktatörlüğü olacaktır.

Bugün açısından "devrimci" dendiğinde halkın algısına yerleşmiş olan anlamıyla değil. Zira bu algıya göre devrimci, kitleleri eylemlere çağıran, onlara öğütler veren, bu eylemlerde bayrak sallayan, polisin biber gazı ve tomaların kimyasal suyu karşısında bir süre direnen ve sonra dağılan anlamına geliyor. Hayır, devrimci bunlarla yetinmez. Sokağa çıkan milyonlarca kitleyi savaştırmayı ve yönetmeyi bilir ve öğrenir. Biz, eski iktidarın kullandığı bütün baskı ve iktidar araçlarına karşı savaşan, onları yıkmayı başaran bir halktan, devrimci bir halktan söz ediyoruz. Bu halkın kuracağı yeni iktidar kendisini hiçbir yasayla sınırlamayacak, eski iktidarı silahların gücüyle dağıtacak, eski devlet maskesini parçalayıp yerle bir ederek onun enkazı üzerinde kendi egemenliğini kuracaktır. İşte bu diktatörlükten başka bir şey değildir. Ama çoğunluğun azınlık üzerindeki diktatörlüğüdür. Devrimci halkın diktatörlüğüdür.

Burası önemli. Bütün halkın değil, burada ortaya çıkan yeni iktidar devrimci halkın diktatörlüğüdür. Çünkü burjuva sınıfın egemenliği altında maruz kaldığı ekonomik ve siyasi baskılar nedeniyle büyük acılar çeken; açlığa, yoksulluğa, sefalete düşen, önyargılar, alışkanlıklar, gelenek ve görenekler yüzünden boyun eğmiş kesimler olduğu gibi; yine burjuva toplumun alt kesimlere de sirayet etmiş olan çürümüşlüğünün yozlaştırdığı, alkolden uyuşturucuya kadar her türlü pisliğe bulanmış, tükenmiş kesimler de var. Yani halk dediğimiz, proletarya dışındaki bütün emekçi kesimleri de kapsayan, büyük sermaye dışındaki çok geniş bir kesimden söz ediyoruz. Bu geniş yığınlar asla homojen değildir. Bu geniş yığınlar içinde kendi bencil çıkarlarından başka hiçbir şeyle ilgilenmeyen, mücadeleden uzak duran, olaylardan kaçan küçük burjuva dar kafalı kişiler de vardır. Ki bütün korkularına ve sakınmalarına rağmen bela, yani toplumsal kötülükler önce hep bunları bulur. Bu nedenle bütün halkın değil, devrimci halkın diktatörlüğüdür burada söz konusu olan yeni iktidar. Ama bu yeni iktidar az önce saydığımız kesimlerin durumlarını bile bile, yine de yaptıklarının, tutum ve davranışlarının ne anlama geldiğini açıkça anlatıp göstererek onları da geliştirerek, iktidara katılmaya, yeni yaşamı kurmaya onları da çağıracak, teşvik edecektir.

Tarih sıçramalı, patlamalı ve çelişkili olarak ilerlemeye devam ediyor. Eski toplum olan burjuva topluma son verip kendi istedikleri yeni bir yaşamı kurmak amacıyla harekete geçen bütün devrim güçleri, tarihin en devrimci sınıfı olan proletaryanın etrafında kenetlenmek ve birlikte hareket etmek zorundadır. Hiç kimse tarihsel gelişmenin düz bir çizgi üzerinde ilerleyen sakin ve evrimsel bir hareket olduğuna dair saçmalıklara kendini kaptırmasın. Tarih tıpkı bir nehir gibi kimi zaman kayalıklardan atlayıp coşarak, kimi zaman çavlanlardan, şelalelerden büyük bir hızla dökülerek, kimi zaman önüne çıkan engeller, bentler karşısında birikip güç topladıktan sonra yıkarak, kimi zaman ovalar boyunca menderesler çizip, nazlı nazlı salınarak ilerler. Tarihsel gelişmenin "sıçramalar" olmadan, "patlamalar" olmadan zora dayalı mücadeleler, şiddetli çatışmalar yaşanmadan sürdüğünü, süreceğini söyleyenler bu halkı aldatıyor, bu halka yalan söylüyor. Böylesine örgütlü zor aracı olan faşist devlete sahip tekelci burjuvazinin kendi egemenliğini sessiz sedasız evrimci yoldan, barışçı yoldan terk edeceğini söylemek, yalan değilse eğer ham hayale kapılmak demektir.

Sarsılan ama henüz yıkılmayan burjuva egemenliğe ve burjuva topluma son vermek için bütün devrimci güçleri, bütün halklar ve ezilen emekçi yığınlar proletaryanın hegemonyası altında toplanıp birleşik mücadeleyi yükseltmelidir. Henüz sermayenin ekonomik ve politik iktidarına son veremeyen proletarya ve halklar başarabilmek için daha örgütlü ve daha kararlı olarak mücadeleyi yükseltmeli; daha cüretkar ve daha yoğun bir devrimci çaba göstermelidirler.

Özgür GÜVEN

Madende Göçük: 9 Madenci Mahsur

Zonguldak'ta Erci Madencilik Şirketi'ne ait kömür ocağında meydana gelen göçükte 9 Madenci mahsur kaldı.

Zonguldak'taki maden ocağında 12 Ağustos günü saat 02.00 sıralarında göçüğün meydana geldiği ocakta çalışan işçilerin mahsur kalan 9 arkadaşlarını kurtarmak için hemen çalışmaya başladığı, ancak başarılı olamayınca öğlene doğru polise haber vererek TTK tahlisiye ekibinden yardım talebinde bulunduğu öğrenildi.

Erol Civelek'e ait Erci Madencilik şirketine ait kömür ocağında mahsur kalan ve sağ oldukları belirtilen maden işçileri, saat 16.30 civarı kurtarıldılar

İşten Atmalara Karşı Hema'da Eylem

Hema Kömür İşletmeleri'ne ait maden ocağında gündüz vardiyasında çalışan yaklaşık 200 maden işçisi, 15 Ağustos sabahı 20 arkadaşlarına iş akitlerinin sonlandırıldığı yönünde tebligat yapıldığı gerekçesiyle işbaşı yapmadı.

Genel Maden İşçileri Sendikası'nın (GMİS) örgütlü olduğu ocakta çalışan 150 işçi asansörle yer altına inmelerine rağmen üretim yerlerine gitmeyerek, yer üstünde çalışan 50 işçi de iş bırakarak işten çıkarmalara tepki gösterdi.

GMİS Armutçuk Şube Başkanı İsa Mutlu, olumlu bir sonuç alınıncaya kadar iş durdurma kararı aldıklarını belirtti. Bir işçinin bile işten atılmaması için ne gerekiyorsa yapacaklarını belirten Mutlu, "*Yıllardır çalışmış olduğumuz işimizi kaybetmiş olmak hepimiz için vahim bir olaydır. Bugün itibariyle işçilerimiz çalışmak istemiyorlar. Çünkü 20 arkadaşımızın iş akitlerinin fesih edileceği bu sabah kendilerine bildirildi. İşçilerimizi telkin ederek, 'Bu işin durdurulması yönünde ne yapılması gerekiyorsa yapılacak' diyerek ocağa gönderdik fakat ocaktan, arkadaşlarımızın üretime gitmediklerini öğrendik. Kuyu başında beklediklerini ve çalışmayacaklarını bize bildirdiler. Bizler de yerüstünde çalışan arkadaşlarımızla birlikte çalışmalarımızı durdurduk. Yer altındaki işçi arkadaşlarımızla görüşeceğiz. Onların istekleri doğrultusunda biz de planlarımızı ortaya koyacağız. Ya hepimiz çıkartılacağız, ya da hiçbirimiz çıkartılmayacağız. Ya bu işyeri yaşayacak ya da kapanırsa hep beraber haklarımızı alarak öyle gideceğiz*" dedi.

Mutlu, çözüm noktasında Türkiye Taşkömürü Kurumu ile Hema Kömür İşletmeleri'nin bir araya gelmesi gerektiğini söyledi.

Eylem Geçici Olarak Sonlandırıldı

Hema'da sabah saatlerinde başlayan eylem, 9 saat sonra sona erdi. İşçiler, üretim için yeniden ocağa girdi.

İsa Mutlu, "*Enerji Bakanlığı'nın devreye girmesi ile Türkiye Taşkömürü Kurumu (TTK) ve Hattat Holding yönetimi Ankara'da buluşacaklar. Oradaki gelişmelere kadar eylem sona erdi. Süreç takip edilecek*" diyerek açıklama yaptı.

Hattat Holding bünyesinde bulunan Hema A.Ş.'de çalışan maden işçileri, 20 işçinin işten çıkarılmak istenmesi üzerine Temmuz ayında da arka arkaya eylemler yapmıştı. İşçiler son olarak 17 Temmuz'da TTK Genel Müdürlüğü önüne yürüyerek 20 işçinin işten çıkarılma kararını protesto etmiş, eylemi Zonguldak Valiliği önünde sürdürmüştü.

Aliağa Belediye Başkanı'ndan İşçilere Saldırı

7 Mayıs tarihinde Aliağa Belediyesi'nin 104 taşeron işçinin sözleşmesini feshetmesiyle başlayan süreçte işçiler işlerine geri dönme mücadelesini sürdürürken işçilerden ikisi görüşmek için gittikleri Belediye Başkanı Serkan Acar ve belediye görevlileri tarafından darp edildi.

Geçtiğimiz günlerde tazminat ve özlük haklarının ödenmesini talep etmek için toplu halde Aliağa Belediyesi'ne giden işçi temsilcileri Başkan Serkan Acar'la görüşmeyi başaramamış, başkan yardımcısından ise 'torba yasa çıkmadan ödeme yapılamayacağı' şeklinde bir yanıt almışlardı.

Aynı konu için 14 Ağustos günü Aliağa Belediyesi'ne giden işçi temsilcilerinden Erol Erdal Bozkır ve Murat Yılmaz, işten çıkarılalı 4 ay olduğunu belirterek büyük çoğunluğunun sıkıntıda olduğunu, kirasını, kredi borcunu ödeyemediğini anlatmak için başkan Serkan Acar'la makamında görüşmek istediler. Burada kalabalık bir grup tarafından darp edildiklerini, Başkan Acar'ın da iki üç kez kendisine vurmaya kalktığını ancak çevresindekiler tarafından tutularak vurmasının engellendiğini anlattılar.

Vücudunda çeşitli yerlerde morluklar oluşan ve hastaneden darp raporu alan Erol Erdal Bozkır, "*Biz 49 günlük bir direniş içerisindeydik. İşçi temsilcisi olarak sürekli belediyeye gidip başkanla ve başkan yardımcısıyla görüşüyorduk zaten. Yine aynı niyetle gittik, verdiği sözleri tutmasını istedik. Ya işe geri alınmamızı ya da tazminatlarımızın ödenmesini istedik. Mahmut Başkan'la görüştük üçüncü katta. Mahmut Bey 'belediye başkanıyla görüşürsünüz' dedi, tamam deyip bekledik. Daha sonra Serkan Acar danışmanı Ömer Bey'in odasında bekliyormuş, bizi çağırdı. Murat arkadaşımla içeri girdik, oturduk. 'Sizin niyetiniz ne' dedi. Biz niyetimizin hakkımızı istemek olduğunu, tazminatımızı ve işimizi istediğimizi söyledik. O 'sizin niyetiniz bu değil' diye bağırarak ayağa kalktı. Bağırınca ben de bağırmamasını söyledim. 'Biz buraya kavga etmeye gelmedik, herkesin ev kirası var, mağduruz, bunu giderin başka bir şey istemiyoruz' dedim. Ayağa kalktı 'hayır hayır, sizin niyetiniz bu değil' diyerek bana saldırdı. O arada içeriye 8-10 kişi doldu, beni zorla dışarı çıkardılar. Sonra beni koridorda merdiven boşluğuna doğru iterek iki üç kişi beni tuttu, diğerleri vurmaya başladı. Saldırıya uğradım. Vuranlardan biri başkanın şoförüydü. Kolumdan tutanlardan biri danışman Ömer Bey'di. Orada büyük bir arbede yaşandı. Çok kalabalıklardı, ben bir şey yapamadım. Darp ettiler beni. Daha sonra gruptan biri benimle birlikte aşağı kadar indi. Polis ekibi geldi, beni aldı. Onlarla birlikte hastaneye giderek darp edildiğime dair raporu aldım. Ardından karakola gelip ifademi verdim.*" diyerek anlattı yaşananları.

Bozkır'la birlikte Belediye'ye giden Murat Yılmaz da olayı şu şekilde anlattı:

"*Erol oturuyordu. Kiraları ödeyemediklerini işçilerin mağdur durumda olduğunu anlatıyordu. Serkan Acar bir anda ayağa kalktı. Erol 'sakin ol başkanım, ne oluyor' dedi. Yumruğunu hazırlamıştı, Erol'a vurmak üzereydi. Sonra içeri 6-7 kişi girdi, onu tutup kolunu kıvırdılar. Sonra Erol'u dışarı alıp kapıyı tuttular. Dışarıdan Erol'un sesini duyup kapıyı zorladım ama açamadım. Beş dakika kadar sonra tekrar geldiler. Başkan benimle de biraz tartıştı. Sonra çık sen de dedi, zaten Erol'u atanlar beni de çıkarmak için gelmişlerdi. Ben de çıktım.*"

Erol Erdal Bozkır, emniyetteki ifadesinde şikayetçi olduğunu belirtirken, Başkan Serkan Acar'ın da karşı şikayette bulunduğu öğrenildi.

Belediye Başkan Yardımcısı Adem Yılmaz ise "*Bizim açımızdan çok büyütülecek bir durum yoktur*" dedi.

Saldırıya uğrayan işçiler 15 Ağustos günü saat 17.30'da bir basın açıklaması yaparak tepkilerini gösterdiler.

İşçiler yaptıkları açıklamada işten çıkartılan belediye işçileri olarak kendilerine verilen işe iade sözlerinin tutulmadığını ve kandırıldıklarını ifade ettiler. Saldırıya uğrayan işçilerden Erdal Bozkır, aldığı darbelerden dolayı 15 günlük darp raporu aldığını söyledi.

ASTORİA AVM'DE SLOGAN SESLERİ

Gayrettepe'de Astoria Alışveriş Merkezi'ne gidenler binaya yaklaştıklarında slogan sesleri duyuyorlar. Alışveriş merkezinin giriş kapısının tam karşısında yerde serilmiş bir pankart ve renkli kartonlara yazılmış dövizler görüyorlar.

Onlar Astoria AVM'de çalışanların ve gelen müşterilerin bina içinde dolaşırken kışın üşümemeleri, yazın serin serin gezebilmeleri için gerekli olan havalandırma sistemini imalat ve montajını yapan işçiler.

Astoria AVM'nin bir an önce havalandırma sistemi tamamlansın diye işçi sağlığı ve iş güvenliği tedbirlerinin hiçbirisi alınmadan geceli gündüzlü, tatil-izin bilmeden çalışan işçiler.

İşi yaptıran Astaş Holding'e bağlı TASK Mühendislik ücretleri ödememeye başlayınca 17 Mart itibariyle işi bırakmışlar. 2,5 aylık alacakları için her görüşmelerinde süre isteyen şirket 6 aydır işçileri bekletiyor.

Astoria Ödenmeyen İşçi Ücretleriyle Yükseliyor

Ücretlerini almaya çalışırken tanıştıkları İnşaat İşçileri Sendikası ile ücretlerini nasıl alabilecekleri ve hukuki süreç konusunda görüştükten sonra Astoria AVM yönetiminden ücretlerinin ödenmesini istediler.

En son 15 gün önce yine süre istenen işçiler "Artık Yeter" diyerek 12 Ağustos günü son bir kez daha diyerek Astoria yönetimiyle görüştü. Yapılan görüşmede çelişkili cevaplar verilmesi ve yine süre istenmesi üzerine Astoria AVM'nin giriş kapısının tam karşısında eyleme başladılar.

"Bu Bina Ödenmeyen İşçi Ücretleriyle Yükseliyor" yazılı pankartlarını açarak "İnşaat İşçisi Köle Değildir", "Susma Haykır Hırsızlığa Hayır" sloganları atarak ve yaptıkları konuşmalarla taleplerini dile getirmeye başladılar.

Astoria AVM'nin yönetimiyle 15 gün önce de görüştüklerini kendilerinden zaman istendiğini ama sürekli ertelendiğini belirten İnşaat İşçileri Sendikası kurucularından Mustafa Aksoy *"İşçilerin daha fazla tahammülleri kalmadı. Bugüne kadar beklediler bugün yine bir görüşme yaptık fakat bir türlü ödeme yapılmıyor. Eylem yapmaktan başka çare kalmadı*" diyor.

Basına Polis Engeli

Öğleye doğru Emniyet Müdürlüğü'nden gelen bir grup sivil polis işçilere eylemin nedenini sordu ve AVM yönetimiyle görüşerek sorunu çözmekte aracı olacaklarını söyledi.

İşçiler ise "*Bizim aracıya ihtiyacımız yok, biz ödenmeyen ücretlerimiz için buradayız. Kendileriyle 15 gün önce de görüşmüştük, dün de bir görüşme yaptık fakat olumlu sonuç alamadık. Eylemimiz ücretlerimiz ödeninceye kadar sürecek"* dediler.

Gece hep birlikte Astoria önünde sohbet edilerek geçiriliyor. Aşırı sıcak bir gün olmasına rağmen 13 Ağustos günü de eylem sürüyor.. Bugün destek ziyaretine gelenler daha fazla.. Sosyal medyadan, gazeteden eylemi öğrenen işçiler, doktorlar, memurlar, öğrenciler yalnız bırakmıyorlar işçileri. Sloganlar birlikte atılıyor. AVM'ye gelip uzaktan göz atanlara işçilerin talepleri anlatılıyor.

Akşam saatlerine doğru gelen işçilere neden AVM önünde beklediklerini soran sivil polisler Mücadele Birliği ve Evrensel muhabirlerine sarı basın kartı olup olmadığını sordu. Görüntü alan Evrensel muhabirine "*Bizi mi kayda alıyorsun?*" diye sorgularken, Mücadele Birliği muhabirine "*Fotoğraf çekemezsiniz*" dedi. Muhabirler işleri gereği fotoğraf çektiklerini ve buna engel koyamayacaklarını söyledi. İşçiler ise "*Basından arkadaşlar haberimizi yapıyorlar gerginliğe gerek yok*" diyerek cevapladılar.

Eylem sürüyor. Astoria'daki çalışma şartlarını anlatıyorlar işçiler.

Yaşamları Bir Halatın Ucunda..

İşçilerden Recep Yaman "*Biz binanın eksi katlarındaki havlandırma sisteminin imalat ve montajını yaptık. 'Burası alışveriş merkezi aman ne olur bir an önce bitsin' diyerek bizi geceli gündüzlü çalıştırdılar. İşçi sağlığı ve iş güvenliği tedbiri diye bir şey yoktu. Bir tane görevli vardı bizim başımızda, nöbetçi diyelim yoksa iş güvenliği uzmanı falan değil yani… Öyle ki, vinçten şaftın içine sarkıtılan bir halatın ucunda çalışıyorduk. Şimdi 2,5 aylık alacak için 6 aydır bekliyoruz*" diyor.

İbrahim Yavuz "*Günde 13 saat çalışıyorduk, evimize gitmediğimiz zaman oldu. Bir işimiz olursa bir iki saat izin alıp dönüp işe devam ediyorduk. Yaralanan, düşen, parmağı kopan oldu ama bunları bilmedik o zaman. Şimdi düşünüyoruz ne şartlarda çalıştık, ölümle burun buruna.*"

"İnsanlığımızdan Çıktık Çalışırken"

Cep telefonundan bir resim gösteriyor Recep Yaman, desteğe gelenlerden birisi "*Bu sen misin abi gerçekten*?" deyince anlatıyor.

"*O zamanlar cep telefonuyla çektiğimiz resimler var. Ne durumlarda çalıştığımıza bakıyoruz da... Şimdi anlıyoruz aslında hiçbir güvenlik önlemi yok, izin yok, tozun içinde çalıştık.. İnsanlığımızdan çıktık çalışırken.. Burada eylem yapınca prestiji sarsılıyormuş beylerin.. İşçinin parasını gasp ederken prestij düşünmüyorlar ama…*"

İşçilerden Tolga Güney burun kanseri. Rahatsızlığını belgeleyen kartlarıyla birlikte dolaşıyor. İşe başlarken rahatsızlığını belirtmesine rağmen onun için de hiçbir sağlık önlemi alınmamış.

"İşe girerken söyledim rahatsızlığımı, ama tozun içinde yine çalıştım. Hiçbir güvenlik önlemi yoktu ki, benim için ne önlem alacaklar… Çalışmak zorundayım zaten evliyim iki tane çocuğum var. Tedavi için para gerekli.. 6 ay az bir zaman değil, hepimiz borç içindeyiz.."

İbrahim Yavuz'un kaynaktan gözlerinde rahatsızlık oluşmuş. "*Gözlerim acıyor dediğim zaman, çayın buharına tut, çorbanın buharına tut.. Çiğ patates koy diyorlardı. Bir seferinde durumum çok ciddiydi hastaneye gittik. Sonra döndüm işe devam.. Yalnız ben değil ki, Recep de hastaneden dönüp işe başladı*" diyor.

Recep Yaman yüksekten düşmüş, hastaneye gitmişler, muayene olup iğne vurulduktan sonra dönüp çalışmış. *"İş çok yoğun, arkadaşlar burada tozun içinde nefes almamacasına çalışırken gidip yatamıyorsun ki, iş onun üzerine yıkılıyor. Senin yapacağın işi de onlar yapmak zorunda kalıyor. Mecbur dönüp geliyoruz*" diyerek nasıl ağır bir iş yükü altında olduklarını anlatıyor.

"*Semeri vurmuşlar bize çalıştık durduk.. Yeni fark ettik semeri işte…*" diyen Yaman, İnşaat İşçileri Sendikası'yla tanışmalarından sonra hakları konusunda da daha bilinçli olduklarını dile getiriyor.

13 Ağustos akşamı saat 19.00 taşeron firma patronu telaşlı bir şekilde gelerek işçilerin pankartları, dövizleri ve sloganlarıyla eylem yapmakta olduklarını gördü. Sendika temsilcileriyle kısa bir görüşmenin ardından AVM yönetimiyle görüşme yapıldı. İnşaat-İş yönetiminden ve işçilerden bir grupla yapılan görüşmede taşeron patronu ve Astoria yönetimi "*Bakın paralarınız ayrıldı hiç eksiksiz burada, yalnız ne olur pankartlarınızı toplayın, burada eylem yapmanız prestijimize zarar veriyor, yeterince mağdur olduk*" sözleriyle işçilerin eyleminden pankart ve dövizlerinden rahatsızlıklarını ve tedirginliklerini dile getirdiler. İşçiler tüm ücretlerini alarak Astoria önünden ayrıldılar.

Demek ki Neymiş?...

Desteğe gelenlerle zaferi kutlamak için hep birlikte çaylar içilirken "*Ee, arkadaşlar şimdi ayrılacak mıyız biz, bak içimiz buruk oldu.. Alışmış, kaynaşmıştık ne güzel*" demeleri ise dayanışmanın coşkusunu dile getiriyordu.

İki günlük eylemin ardından ücretlerini alan işçiler "*Demek ki, neymiş… 2,5 aylık paramızı almak için 6 ay bekledik. Sendikayla görüştükten sonra eylem kararı aldık. Demek ki, beklemek değil, örgütlenmek, birlikte hareket etmek ve eylem yapmak gerekiyormuş*" dediler.

8. TÜRKİYE TİYATRO BULUŞMASI

"Başka Bir Dünya Mümkün" diyerek Devinim Tiyatro olarak koyulduk yola. Her ne kadar gideceğimiz yer İzmir de olsa o kadar kolay olmadı yolculuk. Otogardan Seferihisar'a gelmek sol kulağınızı sağ elinizle en dolambaçlı şekilde göstermek gibi bir şey. Belediye müthiş çalışmış taksi dışında seçeneğiniz yok gibi. Yoğun mücadeleli, bol eşyalı bir yolculuktan sonra çadırlarımızı kurup rahat bir nefes aldık. E tiyatro buluşması diyorsan emekten yana sanatçı dostlarla sohbet etmeden olmaz. Nehir söyleşi tadında sohbetler, hikayeler, biz kadınlara yasaklanan KAHKAHALAR…

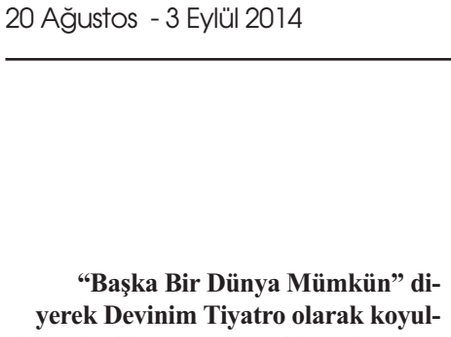

Yenikapı Tiyatrosu'nun "Başka Bir Dünya Mümkün" şiarıyla örgütlediği tiyatro buluşmasına dört bir yandan gelen kızlı-erkekli 400 kişi, tiyatro ekipleri ile birlikte atölyelerde, söyleşilerde sokak oyunlarında, kaynayan kazanlarda, çok pişmiş makarnada, kurulan komün sofrada, dostluğu, dayanışmayı yaşadık, büyüttük.

Her gün dolu dolu ekinliklerle geçti, gün başlar kahvaltı yapılır, otobüslere binilir ardından adı gibi buram buram sanat kokan Sanat Bahçesinde TİYED Başkanı Kemal Oruç eşliğinde yaratıcı drama, Buket Öğünç eşliğinde Dramatik yazarlık, Yiğit Arıyla birlikte doğaçlama tiyatro…

Takiben bir forum Özel Tiyatroların

sorunları üzerine Özgür Başkaya, Kemal Oruç Yiğit Arı, Latif Tiftikçi, Ali Arkadaş… Ya da tiyatroda müziğin kullanımı Burhan Şeşen'le müzik dolu dakikalar, Işıl Özgentürk hocanın sokak tiyatrosu üzerine atölyesi ya da bir sonra ki gün Orhan Alkaya hocanın İç Devinim Atölyesi…

Öğle yemeği için kısa bir kamp yolculuğu ve ardından yine atölye maratonu. Resim, sinema, ritm ya da tango hangisini isterseniz bütün atölyeler dolu, ilgi büyük. Atölye biter belki bir halay ya da çay arası, Mahşeri Cümbüş'ten Yiğit ve Fatih hocadan modern doğaçlama tiyatro üzerine söyleşi. E toplumcu sanatçı isen sınıfın ihtiyaçlarına cevap vermek zorundasın, Özelleştirme ve Taşeron Kıskacında Güvenli Çalışma Mümkün mü; Zeynep Altıok, Cenker Ekemen, Orhan Aydın, Aliağa işçisi Umut Karakaya…

Sanatta Ötekinin Yeri tartışılmadan olmaz, Işıl Özgentürk, Esmeray, Vecdi Sayar, Kımız Bozkır… Tabii bu arada bize yol göründü "Sanat sanat için değil toplum için" olduğuna göre oyunlarımızı sokağa dönüştürüp vardık Turgutlu köyünün temiz köy kahvehanesine. Oyun izlemeye gelen bir köy halkı, nasıl da alışmışlar her yıl bu zamanlar yapılan tiyatro festivaline. Kimi zaman kendini gördü bir oyunda, kimi zaman iktidar sarhoşluğunu yaşayan Tayyibi (bu arada klavye otomatik siliyor 2. y harfini, klavye bile kabul etmiyor seni Tayip!).

Orhanlı Köyünü de unutmadan çocuk oyunları, köy oyunları, Dario fo oyunu ve Gezi Sanatı (Drama Kumpanya, Devinim Tiyatro) Karanlık oyunu.

Dört gün deyip geçmeyin, her anı etkinlikle doldurulduğundan daha uzun yaşattı. Her an tiyatro, her an sanat, olmazsa olmazımız politika…

Birikimlerini bizden sakınmayıp paylaşan Mehmet Esatoğlu'na, her türlü ihtiyaca cevap vermek sorumluluğunu hisseden Kemal Oruç'a, gençleri bir araya toplamaya çalışan Ercan'a, gecikmeli de olsa imece usulü üreten yemek komitesine, bizi sürekli kampla sanat bahçesine taşıyan belediye işçisi şoförlere, Yenikapı Tiyatrosu'na ve her şeyden sorumlu olup böyle bir yükün altında ezilmeden kibarlığını koruyan Orçun Masatçı'ya TEŞEKKÜRLER.

Dersim Ve Kavganın Güncesi

Munzur'un suyu dokunuyor yüreğime, acıların tarihi, öfkenin derinliğini alıyor içine. Özlem diyorum özlem, Munzur'un soğukluğunda Prometheus'un ateşini özlemek gibi bir şey. Ne güzelsin Dersim, türkü sesleriyle, militan dağlarınla... Dört dağ içinde, umudu içine çekmenin direnci. Umut, dereler gibi bitmek bilmez ki...

Acının coğrafyası Dersim... Katliamlar görmüş, inançla dağların doruklarına ulaşmış Dersim. 14. Munzur Doğa ve Kültür Festivali kapsamında katıldığım "Dersim Festivali" devrime olan umutlarımızın hiç bitmeyeceğini gösterdi bana. Etkinlik boyunca yaptığımız çalışmalarda, Dersim halkının biz devrimcilere olan özlemini, kavgamıza olan inancını görmüş oldum. Kocaman adamlardan tutun da, avuçları yeni terlemeye başlamış gençlere kadar mücadeleye inanmış, bir şeyler yapmak istiyorlar.

Dersim bir İstanbul değil. İstanbul kadar yoğun politik durumun içinde olmasa da, tarihi tüm yoğunluğunu oluşturuyor. İnsanların gözlerine bir baktınız mı, düşlediğimiz, sadece düşlemekle kalmayıp mücadelesini verdiğimiz devrimi, nasıl heyecanla beklediklerini göreceksiniz.

Yaş ortalamasını yaşlı nüfus oluşturduğundan, desteklerini kendilerine göre sundular... "Bizden geçti artık." deseler de, nasıl yardımcı olacaklarını gözleriyle soruyorlardı. Yayınları okumak, bizleri her zaman yanlarında görmek istiyorlardı. Bunu da hiç çekinmeden söylüyordu Dersim halkı.

Konuşurlarken gözleri sık sık dağlara takılıyor kadınların... O koca dağlar Munzur'u serpiyor yanan yüreklerine. Derin bir "ah..." çekmenin ardından, susuyorlar tarih gibi. Festival boyunca binlerce insan, hep birlikte üretiyorduk. Akşamları türküler, zılgıtlar, halaylar yankılanıyordu dağlarda. Öyle ki, dağın bize eşlik ettiğini düşünüyordum... Yeni insanlarla tanışmanın ayrı bir güzelliği vardı. Kapitalizmin yoz ilişkilerine inat, gözlerimiz gülüyordu, ellerimiz her 'merhaba'da daha sıkı buluşuyordu.

Geçen sene 31 Mayıs'ta başlayan ve hala içinde olduğumuz Taksim Ayaklanması'nın etkileri, kilometrelerce uzaktaki Dersim'e

de sıçramıştı. Bir ara stantların başında insanların "Sık bakalım, sık bakalım, biber gazı sık bakalım"ı söyleyip, ardından "Her Yer Taksim, Her Yer Direniş" sloganı attığını gördüm.

Devrim hiç de uzak değil. Bu sürecin içindeyiz. Hep birlikteyiz! İnanıyorum ki, biz ürettiğimiz sürece, faşizm tükenecek. Dağlara sözümüz var, Munzur tanıktır... Daha çok kilitlenip, türkülerimizi daha güçlü söyleyeceğiz. Sloganlar öfkemizin tohumudur, sloganlarımızla ateş edeceğiz. Ve Devrim; ellerimizde, gözlerimizde, sesimizdedir.

Devrimi gerçekleştireceğiz...

Gezi Sanatı Sengal İçin Sokakta

Gezi Sanatı Şengal'deki IŞİD katliamlarını protesto etmek için Galatasaray Meydanı'ndaydı. İki kısa oyunla IŞİD katliamlarına ve emperyalizmin Ortadoğu halklarına açtığı savaşa dikkat çekilerek Kürt, Ezidi halkları başta olmak üzere ezilen halkların mücadelesine destek çağrısı yaptı.

Gezi Sanatı devrimci sanat anlayışıyla gündemdeki konuları işleyerek sanatı sokaklara, meydanlara taşımaya devam ediyor.

Gezi Sanatı katılımcıları Şengal'deki IŞİD çetelerinin katliamlarına, emperyalizmin Kürt ve Ezidi halkları başta olmak üzere Ortadoğu halklarına yönelik saldırılara dikkat çekmek için Galatasaray Meydanı'ndaydı.

Gezi Sanatı bileşenlerinden DevinimTiyatro Atölyesi oyuncuları Galatasaray Meydanı'nda oynadıkları iki kısa oyunla Kürt halkının ve Ortadoğu halklarının mücadelesine dikkat çekti.

İlk oyunda Şengal'deki ve Rojava'daki IŞİD katliamları ve kadınlara yönelik saldırıları, verildi.

Kürt kadınlarının verdiği mücadele işlenerek Kürt ve Ezidi halkının mücadelesine destek mesajı verildi.

İkinci oyunla ise Roboski katliamı özelinde Kürt halkına yönelik katliamlar ve Ortadoğu'daki savaşlara dikkat çekilerek Ortadoğu'daki emekçi halkların mücadelesi işlendi.

Oyuncuların bendirler, vokaller ve ağıtlar eşliğinde sergiledikleri oyun Galatasaray Meydanı'ndaki emekçilerin ilgisini çekti. Alkış ve ıslıklarla beğenilerini dile getiren izleyicilerden bir kısmı oyunculara Şengal'i konu alarak gündeme dikkat çektikleri ve Kürt halkı başta olmak üzere ezilen halkların mücadelesine destek verdikleri için tebrik etti.

MÜCADELE BİRLİĞİ

Yeni Evrede Mücadele Birliği Dergisi Sayı: 265 /20 Ağustos - 3 Eylül 2014 Yaygın Süreli Dağıtım /Sahibi: Yeni Dönem Yayıncılık Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti. Adına: Sami TUNCA / Adres: Sofular Mah. / Sofular Cad. No: 8/3 Fatih - İSTANBUL / Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57 / Sor. Yazı İşl.Müdürü: Sami TUNCA / Baskı Yeri: Yön Basım Yayın, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi B Blok 1.kat N:366 Topkapı - Zeytinburnu - İSTANBUL

www.mucadelebirligi.com /mucadelebirligi@hotmail.com / info@mucadelebirligi.com / mucadelebirligi@gmail.com www.facebook.com/mbirligi / www.twitter.com/mbirligi

Kan Denizinin Ufkunda...

Ezidiler, dualarıyla, ibadet biçimleriyle, gelenekleriyle, örf adetleri ile Mezopotamya da farklı bir kültür ve en eski dinlerden biridir.

Ezidiler günde üç defa güneşe dönerler ve dualarını ederler. Ezidiler için güneş hayatın kaynağı ve berekettir. Bundan ötürü Ezidilerin güneşe taptıkları düşünülmüştür. Oysa bu doğru değildir. Güneş onlar için kutsaldır ve aydınlıktır.

Medeniyetlerin beşiği Mezopotamya da giderek azalmış nüfuslarıyla yaşamını sürdürüyorlar.

Bugün Urfa, Diyarbakır, Batman, Mardin de Ezidiler az bir nüfusa sahip. Her şeye rağmen örf adetlerini, geleneklerini sürdürüyorlar. Yine sabah güneş doğarken ve batarken en güzel dualarını okuyorlar. Dua, sol el sağ elin içine gelecek şekilde ve göbek hizasında yapılır.

Her Ezidi duasında 'Tanrım, önce yetmiş iki millete, sonra da bana iyilik ver der.

Ama onların payına hep katliamlar düşmüş. Her gelen din onları kendilerine benzetmek istemiş ama onlar kendi inançlarından asla taviz vermemişler.

Bugün de IŞİD çeteleri tarafından katlediliyorlar.

Ağustos ayı kan ve vahşetle açıldı. Ortadoğu'nun yeni(!) islamcı faşist sürüsü IŞİD, Irak'ta bulunan en büyük Ezidi yerleşim yeri olan Şengal'i hedef aldı.

Gittiği her yerde farklı inanış ve mezheplere sahip olanları katletmesiyle ünlenen IŞİD'in Ezidi Kürtlerinin yaşadığı yerleşim yerlerine yönelmesi, bütün dikkatleri üzerine çekti. Ezidiler hem Kürt, hem de Müslüman değil! Tam IŞİD denen gözü dönmüş katiller sürüsünün ağzına layık...

IŞİD şehre yaklaşır yaklaşmaz burjuva Federe Kürdistan yönetimi, askeri gücü olan peşmergeyi şehirden çekti ve Ezidileri katilleriyle baş başa bıraktı. Şengal halkı için çok fazla seçim şansı yoktu. Yaşlılar, kadın ve çocuklar şehri terk etmeye ve Şengal Dağı'na sığınmaya başladılar. Gençler ellerindeki imkanlarla silahlanıp halklarını korumak için harekete geçtiler. Ve Rojava'ya, özgür Kürdistan'a haber yolladılar. YPG'den ve Kuzey'de özgürlük savaşımı veren HPG'den yardım istediler, kendilerini korumalarını istediler.

IŞİD katliamına Kürdistan halkları tek vücut olarak cevap verdi. 3 Ağustos günü Şengal'e giren IŞİD'in ardından 4 Ağustos'ta YPG, 5 Ağustos'ta da HPG şehre gelerek IŞİD'e karşı çarpışmaya başladı. Sokak sokak, mahalle mahalle yaşanan çarpışmalara, silahlanan halk da Şengal Savunma Birlikleri olarak destek verdi. Kürt gerillalarının savaşımı devam ederken, peşmerge de önce bireysel kopuşlarla, sonra da örgütlü olarak geri döndü ve Kürt halkı bir bütün olarak dinci gerici faşizme karşı var olma savaşı verdiler.

Evet, bu savaş tam bir varlık yokluk savaşı idi. IŞİD şehre girer girmez hemen katliama başlamış, "tövbe etmek" için halka süre tanınmış, yoksa öldürülecekleri duyurmuşlardı. Basılan evlerden kaçırılan (sayılarının 5000 olduğu söyleniyor) genç kadınların Arap Yarımadası'nda köle olarak satıldığını ilerleyen haftalarda öğrenecektik. Yüzlerce kişinin daha işgalin ilk günlerinde katledilmesinin ardından, yaklaşık 300 kişinin de sığındıkları Şengal Dağında açlık ve ilaçsızlıktan öldüğünü ise daha ilk günlerde...

İlk günlerden itibaren YPG ve HPG güvenli koridor oluşturarak Şengal Dağı'na sığınanları Rojava'nın güvenli şehirlerine taşımaya başladılar. Helikopterlerle, araçlarla ulaştırılan yardımlar, sayıları yüzbinleri bulan göçmen Ezidileri hayatta tutmaya yetmedi, çoğu çocuk ve yaşlı, yüzlerce kişi bu hayatta kalma savaşını kaybetti. Ayakta kalmayı başaranlar ise Rojava'nın ve K.Kürdistan'ın şehirlerinde varolmaya çalışıyorlar. Basında parçalanan ailelere dair haberler görülür oldu sık sık. Pasaportu olmadığı için bebeğini sınırda bırakmak zorunda kalan aileler, susuz bedenlerini serumlarla ayakta tutmaya çalışan çocuklar ve yüz yıl önceki gibi göç yollarına düşen insanlar...

Ezidiler Kimdir?

'Ezidi' ya da 'Ezda' Kürtçe'de 'beni veren', başka bir deyişle 'yaratılmış olan' anlamına gelir. Ezidi olunmaz, doğulur. Ezidi bir babadan ve anneden doğan Ezidi sayılır. Sonradan Ezidi olmak kati suretle mümkün değildir.

Ezidiler Xweda'ya inanırlar. Xweda Kürtçe'de 'kendini yaratmış olan' anlamına gelen Allah'tır.

Ezidilik, Ortadoğu kökenli bir dindir. Ezidiler Kürt kökenli olup, ağırlıklı olarak Irak'ın Musul kentinde yaşamaktadırlar. Suriye, Türkiye, İran, Gürcistan ve Ermenistan'da da nüfusları bulunan Ezidiler'in bugünkü toplam sayısının 1.000,000 civarında olduğu tahmin edilmektedir. Ayrıca başta Almanya ve İsveç olmak üzere Avrupa ülkelerinde de birçok göçmen Ezidi yaşamaktadır.

Türkiye Ezidilerinin büyük bir kısmı bugün Almanya'da yaşamaktadır. Meshafe Reş ve Kitabe Celve denen iki kutsal kitapları vardır. Hac vaziyetlerini de Irakta bulunan Lalış ta yerine getirirler.

İnsanlar yurtlarını terkederek sığınacak güvenli yerler arıyor. Dört parçaya bölünmüş bir ulusun çocukları, diğer Kürdistan parçalarında alıyor soluğu. Ülke sınırlarının birbirinden ayıramadığı Kürt halkı bir bütün olarak dayanışma içinde. Kuzeyde, Güneyde, Batı'da ve Doğu'da silahlanarak faşist katillere karşı savaşan Kürt halkı, hayatta kalma mücadelesini de birlikte veriyor. Dünyanın dört bir tarafında eylemler yapan, dayanışma eylemleri ve kampanyaları örgütleyen halklar, Ezidi Kürtlerin katledilmesine seyirci kalmıyor. Burjuva Barzani'nin Kürt Parlamentosu'nda halkı katledilen bir Ezidi kadın milletvekilinin "Katliamı durdurun" çığlığı yankılanıyor...

"..Yüzyıllardır bu insanlar öldürüldüler, o kadar sürgün edildiler, o kadar işkence gördüler, o kadar aşağılandılar, gene de yılmadılar, tükenmediler.

Şu insanoğlunda öylesine bir güç var ki tükenmiyor, çürümüyor, ölmüyor, toprak gibi, ışık gibi, su gibi.

Ben Ezidi değilim, ama onların direnme güçlerini, insanlıklarını, dostluklarını seviyorum, onların dirençlerine saygı duyuyorum.

Onlar adam öldürmezler. Adam öldürenler Ezidilikten çıkarılırlar. Onlar savaşı bir toplu kırım sayarlar. Savaşa katılmamak için direnirler.

Yüzyıllardır kan revan içindedirler, durmadan durmadan kanları seller gibi akmıştır. Ottan başka yiyecek bulamamışlar, ama yürekleri kararmamış, sevinçlerini yitirmemişler, hangi koşul içinde olurlarsa olsunlar, yüce dağların kovuklarında kartallar gibi yaşamışlardır. Günde üç kez güneşe döner dua ederler, dedim. Onların bizim gibi bellenmiş duaları da yok. Her isteyen çoluk çocuk, genç yaşlı olsun, şeyh olsun, emir olsun herkes güneşin karşısına geçer içinden o anda ne geçiyorsa güneşe söyler.

Belki de insan soyunun şimdiye kadar söylediği en güzel dualar bunlardır. Belki de en güzel türküler, en güzel şiirler bu dualardan çıkmıştır. Belki de Mezopotamya'nın bütün destanlarının temelinde bu dualar vardır.."

Fırat Suyu Kan Akıyor Baksana
Yaşar Kemal

Halkların silahlanma ve savunmaları da sürüyor. Ortadoğu'nun bu bölgesinde yaşayan Kürt, Ezidi, Türkmen ve Araplar, tüm coğrafyalarını kasıp kavuran bu caniler ordusuna karşı, burjuva devletlerinin desteklerini almadan, gerillalarla ortak savaşarak koruyorlar varlıklarını.

Burjuva devletlerin ve burjuvazinin sınırlarının halklar için hiçbir değeri olmadığını tehlikeye karşı birlik olarak, ortak düşmana karşı sadece kendilerine güvenerek ve birbirlerine kenetlenerek gösteriyor. Halklar, sınırların, milliyet ve inançların değil, sınıfların insanları ayırdığını ve birleştirdiklerini görüyor ve gösteriyorlar. Tüm bu ateş çemberinin içinde gelecek güzel günlere inancını koruyor insanlık. O güzel günler için savaşıyor, dişe diş zorlu mücadelelere atılıyor. Bu vahşetin içinden büyük kahramanlıklarla örülü yepyeni bir dünya doğuyor.

Bu sırada TC "IŞİD terörist değil" açıklaması yaparken, ABD de göstermelik bir şekilde IŞİD'in çekilmiş olduğu mevzileri havadan bombalıyor.

Ve IŞİD Şengal'den geri püskürtülüyor. Geride kalan tüm tarihi, dini yapıları tahrip edilmiş, yüzlerce insanı katledilmiş, binlercesi kaçırılmış ve yüzbinlercesi göç yollarına düşmüş durumdaki Ezidi şehri, yeniden ayağa kalkmak için savaşıyor.

Yalanlar, timsah gözyaşları, göz boyama, sahte düşmanlıklar... Bu "Ortadoğu cehennemi"nde sürekli yalan dolan... Sözde IŞİD'e karşı çıkan tonla devlet, resmi açıklamalar! Gerçek? Avrupalı bir parlamenter anlatıyor: "Şengal'i kurtaran ABD değil PKK'dir!"

Ancak savaşım sürüyor. IŞİD (Irak Şam İslam Devleti), yeni adıyla İD (İslam Devleti) yeni yerleşim yerlerine saldırmaya devam ediyor. Ağustos'un 15'inde bir Kürt köyünde daha katliam yapan IŞİD, 16'ında da Kilis sınırındaki bir Türkmen köyüne girdi.

Ben dedikçe onlar da bir şeyler dedi.

Kürt'üm dedim
hadi lan bölücü dediler.
Laz'ım dedim
hadi lan devşirme Rum dediler.
Çerkes'im dedim
hain Ethem'in torunları dediler.
Alevi'yim dedim
dinsiz kızılbaşlar dediler.
Ezidi'yim dedim
Yezid'in pis soyu dediler.
Arap'ım dedim
pis yobazlar dediler.
Ben dedikçe onlar da bir şeyler dedi.
İnsanım diyecektim ama,
insanlığa ait her şeyi yok ettiler..

Kazım Koyuncu